Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη στάχτη του θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΙΟΥΝΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 234 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΗ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Να τιμωρηθεί η προστατευόμενή της ομάδα βασανιστών

Η δική της συμμορίας Κατσούλα έχει εξελιχθεί σε μια διαμάχη ανάμεσα στους γονείς των θυμάτων, που έχουν μαζί τους την κοινή γνώμη, και τη ρωσόδουλη και πιο φασιστική μερίδα της εκκλησίας.

Η εκκλησιαστική αυτή φράξια με επικεφαλής της το ρωσόδουλο υποψήφιο αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο Δημητριάδος προσπαθεί να εξασφαλίσει την καλύτερη δυνατή ποινική μεταχείριση για τη συμμορία.

Η γραμμή Χριστόδουλου, που εκφράζεται πιο ωμά από τον αρχιφασίστα θεολόγο και παπά Αλεβιζόπουλο, είναι η εξής: Η συμμορία δεν αποτελείται από εγκληματίες, αλλά από ανθρώπους που υιοθέτησαν ένα εγκληματικό δόγμα. Αν οι άνθρωποι αυτοί υιοθετήσουν ένα καλό δόγμα ή, ακόμα περισσότερο, ένα θείο δόγμα όπως η ορθοδοξία και μετανοήσουν πραγματικά, τότε από κακοί άνθρωποι θα μεταβληθούν σε καλούς ανθρώπους.

Ο Χριστόδουλος είχε στείλει δίπλα σ' αυτά τα καθάρματα στις στρατιωτικές φυλακές όπου εκρατούντο ένα δικό του εξομολογητή, τον παπά Αριστείδη Παντέ, που στη δίκη είναι μάρτυρας υπεράσπισης. Αυτός κατέθεσε ότι έχει τη βεβαιότητα *«πως ο καθένας τους έχει μετανοιώσει για όσα διέπραξε. Είχαν μυηθεί στο σατανισμό και είχαν υποστεί μια πρωτοφανή πλύση εγκεφάλου. Έχουν τεράστια διαφορά από τότε που τους γνώρισα. Συνειδητοποίησαν σταδιακά τι είχε συμβεί και τι είχαν κάνει».*

Σα μάρτυρας υπεράσπισης κατέθεσε κι άλλος ένας παπάς που τους επισκεπτόταν στις στρατιωτικές φυλακές, ο αρχιμανδρίτης Μάρκος Μανώλης, άνθρωπος του Χριστόδουλου, που είπε: *«Δέχτηκαν αμέσως την παρουσία της εκκλησίας· κάναμε αγιασμούς, ευχέλαια, πολλές συζητήσεις. Αγωνίζονται για τη μετάνοια».*

Ο Μάρκος Μανώλης διάβασε στο δικαστήριο και επιστολή του Χριστόδουλου, που έγραφε στον Κατσούλα: *«Αναρωτιέμαι αν έχεις μετανοιώσει. Πώς να μη σε πιστέψω παιδί μου, αφού η ιστορία σου είναι η ιστορία της ανθρωπότητας;»*, *αναφερόμενος στην επίδραση του σατανισμού ιστορικά»* (*Ελευθεροτυπία*, 22 Ιούνη).

Στο ίδιο ακριβώς μήκος κύματος κινήθηκε ο πατέρας Κατσούλας, που είπε:

«Σ' έναν αρχιμανδρίτη, τον πατέρα Μάρκο, οφείλω τη σωτηρία της ψυχής του παιδιού μου. Δεν υπάρχουν εγκληματικές ψυχές, αλλά εγκληματικά δόγματα... Ο Μάκης (ο Κατσούλας) έπιασε πάτο· για ν' ανεβεί θα ανεβεί ορθόδοξα».

Ο Αλεβιζόμενος τα έβγαλε όλα αυτά στο "ηθικο-φιλοσοφικό" επίπεδο γράφοντας στον *Αδέσμευτο* της 14 Ιούνη: *«Το να ισχυριστούμε πως υπάρχουν εγκληματικές φύσεις και όχι εγκληματικά δόγματα σημαίνει ότι όλοι μας είμαστε από τη φύση μας εγκληματίες... Αν η φύση φταίει, κανείς δεν είναι υπεύθυνος για τα εγκλήματα που διαπράττει. Όμως σύμφωνα με τη χριστιανική μας πίστη το έγκλημα έχει την αιτία του στην προαίρεση του ανθρώπου, όχι στη φύση του».*

Ο Χριστόδουλος δεν τολμά να εκτεθεί τόσο ανοιχτά όσο ο Αλεβιζόπουλος, που από την αρχή δήλωσε μάρτυρας υπεράσπισης στη δίκη της συμμορίας Κατσούλα. Έτσι βάζει εσκεμμένα διφορούμενα το ζήτημα: *«Ήταν παρωθούμενοι από το Σατανά ή ήταν εγκληματίες; Μπορεί να ήταν και τα δύο»* (*Ελευθ.*, 17/6).

Πρόκειται πραγματικά για μια τερατώδη γραμμή της εκκλησιαστικής αντίδρασης στη χώρα μας. Η θέση της ότι φταίει το δόγμα και όχι ο δράστης, ότι φταίει η "ξένη" κακή ιδέα που οδήγησε τον εγκληματία στην πράξη και όχι ο ίδιος ο εγκληματίας, αυτή η θέση αποτελεί μια ανοιχτή υπεράσπιση εγκληματιών της πιο αποκρουστικής κατηγορίας, όπως είναι οι σαδιστές και οι βασανιστές. Ασφαλώς η συμμορία Κατσούλα ωχριά μπροστά στη συμμορία Χριστόδουλου.

Ο Χριστόδουλος θέλει πιο πολύ από την ελάφρυνση της θέσης του Κατσούλα να καθιερώσει την εκκλησία σαν προστάτη της κοινωνικής διαστροφής, σαν επίσημο προστάτη του πιο ακραίου φασισμού, που εκδηλώνεται με το βιασμό και τα βασανιστήρια.

Η συμμορία Κατσούλα διάλεξε το σατανά σαν ιδεολογικό περίβλημα μιας πράξης φασισμού. Ο Χριστόδουλος κατάλαβε πολύ καλά ότι αυτό το "τέκνον" θα ήταν ένας υπέροχος τσέτνικ στη Βοσνία. Με το σταυρό της ορθοδοξίας θα βίαζε κατά εκατοντάδες, θα βασάνιζε, θα ανασκολόπιζε και όλο και κάποιο βαθμό θα είχε αποσπάσει από τα τοπικά αφεντικά του, τον Κάρατζιτς και τον Πατριάρχη Παύλο.

Ο Χριστόδουλος λοιπόν στρατολογεί από τώρα τα χειρότερα αποβράσματα της ελληνικής κοινωνίας για να σχηματίσει το μελλοντικό στρατό των βασανιστών.

Η στρατολογία επιτυγχάνεται με τη μετάθεση σε άλλους της ευθύνης της πράξης του Κατσούλα. Με δεδομένο μάλιστα ότι ο σα-

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΝΑΤΙΝΑΞΑΝ ΤΟ "ΦΛΟΙΣΒΟ", ΑΛΛΑ Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΖΕΧΝΕΙ

Η εγκατάσταση καζίνου στο Φλοίσβο ματαιώθηκε οριστικά με την απόσυρση από τη Βουλή της σχετικής τροπολογίας Λιβανού-Λαλιώτη από τον υπουργό Οικονομικών Κυριαζίδη, πριν αυτή προωθηθεί για ψήφιση. Η απόσυρση έγινε ύστερα από εντολή του ίδιου του Παπανδρέου και ήταν αποτέλεσμα του συνειδητού σαμποτάζ που έκανε ο Λαλιώτης ενάντια στην ίδρυση του καζίνου.

Οι Παπανδρέου-Λαλιώτης και σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ εναντιώθηκαν στο καζίνο όχι από "οικολογική ευαισθησία" ή για να προωθήσουν μια οικονομική ανάπτυξη με διαφορετικές κατευθύνσεις από αυτή του τζόγου, αλλά στα πλαίσια του οικονομικού σαμποτάζ των ρωσόδουλων. Γιατί το καζίνο είναι μια απόπειρα προσέλκυσης του μεγαλοαστικού τουρισμού, που είναι το σημείο όπου υστερεί η Ελλάδα σε σχέση με τους ανταγωνιστές της. Ο τουρισμός προς την Ελλάδα είναι μεσαίας, κατά κεφαλή, κατανάλωσης. Όμως το μεγάλο κεφάλαιο που επενδύεται στον τουρισμό αποδίδει πολλαπλάσια όταν προσελκύσει το πλούσιο αστικό και μεγαλοαστικό τουριστικό κύκλωμα. Αυτή την κίνηση προσπάθησαν να κόψουν οι ρωσόδουλοι και έβαλαν στο στόχαστρο τον κύριο εκφραστή της πολιτικής αυτής, τον κατά τ' άλλα άθλιο σοβινιστή Λιβανό.

Αυτός στην πολιτική του για την τουριστική ανάπτυξη της χώρας έχει εντάξει και άλλες τέτοιες "σκανδαλώδεις" ιδιωτικές επενδύσεις, είναι ασύμφορος πολιτικά και πρέπει να χτυπηθεί μέχρι να πέσει.

Από τη μία το νεοδεξιό μπλοκ, με την ενεργή συμμετοχή και του Έβερτ, δημιούργησε το κίνημα των "φορέων" της περιοχής του Παλαιού Φαλήρου, όπου θα γινόταν η εγκατάσταση του καζίνου, με επικεφαλής τους δημάρχους Καλλιθέας, Μοσχάτου και Παλαιού Φαλήρου με κύριο σύνθημα " όχι στην τσιμεντοποίηση". Από την άλλη, με τη συνδικαλιστική του οργάνωση στους υπαλλήλους του ΕΟΤ, ζητούσε την παραίτηση του Λιβανού, γιατί ακολουθεί "πολιτική ιδιωτικοποιήσεων".

ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Το κίνημα των φορέων ήταν κίνημα "ενάντια στην οικολογική καταστροφή" και ενάντια στον τζόγο. Η "οικολογική καταστροφή" θα ήταν η χρησιμοποίηση δεκάδων χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων στη δυτική παραλία του Φλοίσβου, στην έκταση από το Φλοίσβο έως το Δέλτα, για να κατασκευαστούν οι εγκαταστάσεις του καζίνου σε μια περιοχή που από το 1979 έχει χαρακτηριστεί χώρος αναψυχής και πρασίνου. Έτσι, πέρα από τη δυνατότητα των κατοίκων να αποκτήσουν έναν τέτοιο χώρο, θα "θυσιαζόταν στο όνομα της ανάπτυξης" το πάρκο του Φλοίσβου και του Αγίου Γεωργίου, καθώς και οι αθλητικές εγκαταστάσεις.

Η συγκεκριμένη όμως περιοχή εδώ και πολλά χρόνια παραμένει μια γυμνή, ακαλαίσθητη και αναξιοποίητη έκταση, γεμάτη παλιοσίδερα και εστία μόλυνσης για τους κατοίκους. Ποτέ καμία κυβέρνηση δεν ενδιαφέρθηκε να φτιάξει εκεί χώρο αναψυχής και πρασίνου

συνέχεια στη σελ. 2

ΦΛΟΙΣΒΟΣ - ΛΑΛΙΩΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

για το λαό, ούτε μέχρι τώρα υπήρξε τέτοιο κίνημα φορέων σαν αυτό που αποφάσισε να φτιάξει ο σοσιαλφασισμός για να αποτρέψει την κατασκευή του καζίνου.

Η ίδρυση του καζίνου θα σήμαινε την κατασκευή του ίδιου του κτιρίου του καζίνου, νυχτερινών κέντρων, εστιατορίων, καταστημάτων, γραφείων, συνεδριακού κέντρου, μαρίνας, ναυπηγοεπισκευαστικής μονάδας, χώρων στάθμευσης και ναυτικού μουσείου, δηλαδή σημαντική ανάπτυξη για την περιοχή. Στο "όνομα αυτής της ανάπτυξης" οι κάτοικοι δε θα ήταν καθόλου υποχρεωμένοι να υποστούν την οικοδόμηση μιας τσιμεντούπολης και την απώλεια πάρκων και αθλητικών εγκαταστάσεων. Γιατί, πολύ απλά, η λειτουργία τέτοιων μεγάλων επιχειρήσεων επιβάλλει τη δημιουργία περιβάλλοντος ευχάριστου που να μπορεί να προσελκύει πελάτες. Η ίδια η κοινοπραξία "Athens Casino-Resort AE", στην οποία είχε ανατεθεί το έργο, με ανακοίνωσή της είχε δηλώσει ότι, από τα 219.320 τετραγωνικά μέτρα της έκτασης που διατίθεται για το καζίνο, τα 160.00 τ.μ. θα ήταν χώρος πρασίνου και 24.000 τ.μ. χώρος αθλοπαιδιών, θα φυτεύονταν 10.000 δένδρα και 20.000 θάμνοι και θα χτιζόταν υπόγειο γκαράζ για 4.000 αυτοκίνητα. Πέρα από αυτά, θα δημιουργούνταν 3.000 μόνιμες θέσεις εργασίας και τα έσοδα του Ελληνικού Δημοσίου θα ξεπερνούσαν τα 60 δισ., με αυξητικές τάσεις κάθε χρόνο (*Ελευθεροτυπία*, 10/6).

Είναι σαφές ότι η μόνη θυσία που έγινε ήταν η θυσία της ανάπτυξης του λεκανοπέδιου στο όνομα του οικονομικού σαμποτάζ του σοσιαλφασισμού. Οπωσδήποτε υποχωρεί η "βαρύνουσα σημασία" των πάρκων και των αθλητικών εγκαταστάσεων μπροστά στην πραγματοποίηση έστω και των μισών από τα έργα που θα γίνονταν.

Τα έργα αυτά δε θα εμπόδιζαν ούτε τη θαλάσσια αύρα, όπως λέγανε οι φασίστες, αφού, όπως είπε ο ίδιος ο Λαλιώτης παίζοντας το διπλό του παιχνίδι, *«κατά μήκος της παραλίας υπάρχει σήμερα ένα τείχος από πολυκατοικίες. Έχουν κτιστεί δεκαώροφα κτίρια ύψους 32 μέτρων, επομένως δεν μπορούμε να λέμε ότι τα νέα κτίρια θα επιδεινώσουν την κατάσταση, αφού θα έχουν μέγιστο ύψος 9 μέτρα»* (*Ελευθεροτυπία*, 31/5).

Χαρακτηριστική για την έλλειψη κάθε σοβαρότητας αυτού του μετώπου σε ό,τι αφορά την πρόταξη της "οικολογικής ευαισθησίας" είναι η ταλάντευση του δημάρχου του Παλαιού Φαλήρου, ο οποίος, αν και συμμετείχε στο κίνημα, απείχε από όλες τις εκδηλώσεις και ήταν ο μόνος που υποστήριξε ότι μπροστά στη "ντε φάκτο" κατάσταση που δημιουργήθηκε ίσως *«θα έπρεπε να εξετασθούν αντισταθμιστικά οφέλη»* (*Ελευθεροτυπία*, 3/6). Δηλαδή ίσως θα έπρεπε να εξετασθεί η πιθανότητα αναζήτησης μεγαλύτερου οφέλους από το 1,2 δις που θα εισέπραττε ετήσια ο Δήμος Π. Φαλήρου, στα όρια του οποίου θα κτιζόταν κατά 90% το καζίνο, σαν αντιστάθμισμα των οικολογικών συνεπειών (*Ελ. Τύπος*, 3/6).

Ενδεικτικό στοιχείο της αντιδραστικότητας όλων αυτών των κινημάτων του σοσιαλφασισμού είναι ότι δε διαπραγματεύονται την αλλαγή των όρων κατασκευής ενός έργου, αλλά ζητάνε την ολοκληρωτική ματαίωσή του. Τέτοια διαπραγμάτευση κάνουν μόνο όταν αυτή σημαίνει και ματαίωση του έργου, που είναι τελικά και το ζητούμενο απ' αυτούς: *«Η κοινωνία μας πρέπει να βρίσκει άλλους δρόμους να προβάλει και όχι αυτόν του τζόγου»*, είχε πει ο Κουβελάκης σε εκδήλωση εναντίον του καζίνου. *«Δεν πιστεύω ότι η χώρα μας χρειάζεται τόσα πολλά καζίνα, δεν πιστεύω σε αυτόν τον τύπο ανάπτυξης»*, είπε και η Βάσω Παπανδρέου στην ίδια εκδήλωση (*Ελευθεροτυπία*, 7/6). Είναι σωστό ότι η ανάπτυξη μιας περιοχής και μιας χώρας δεν μπορεί να βασίζεται σε επιχειρήσεις τζόγου, σε επιχειρήσεις όπου εκφράζεται όλη η αστική διαφθορά. Είναι σωστό να το λέει κανείς αυτό σε μία χώρα όπου προωθούνται και υλοποιούνται άλλοι τρόποι ανάπτυξης, οπότε και το συγκεκριμένο έργο θα μπορούσε να δώσει αρνητικό χαρακτήρα σε μια προοδευτική πορεία της χώρας ή να την εμποδίσει. Είναι όμως εγκληματικό να το λέει κανείς αυτό στην Ελλάδα σήμερα. Είναι εγκληματικό να εναντιώνεται κανείς στην υλοποίηση μιας μεγάλης επένδυσης, έστω με κέντρο ένα καζίνο, σε μια χώρα που η βιομηχανία, το εμπόριο, η οικονομία της καταρρέουν από το οικονομικό σαμποτάζ του ρωσόδουλου τμήματος της αστικής τάξης. Σε μια τέτοια χώρα πρέπει να υπερασπίζεται κάθε προσπάθεια ανάπτυξης, ακόμα κι αν έχει αυτό τον χαρακτήρα.

Προβλήθηκε από το σοσιαλφασισμό ο τζόγος σα διαφθορά του λαού. Είναι γελοίο βέβαια αυτό το επιχείρημα, αλλά και προκλητικό όταν ακούγεται από τους προστάτες του Κόκκαλη, του μεγαλύτερου διαφθορέα του λαού στον τομέα του τζόγου, με το περίφημο "Ξυστό", και του κράτους, που είναι ο μεγαλύτερος τζογαδόρος της χώρας με τα λαχεία του.

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΟΥ ΛΑΛΙΩΤΗ

Το μεγαλύτερο σκάνδαλο σ' αυτή την υπόθεση είναι πόσο μεθοδικά σαμπόταρε το καζίνο ο Λαλιώτης και πώς άφησε ακάλυπτο το Λιβανό να δεχτεί μόνος του όλα τα πυρά για μια απόφαση που είχαν υπογράψει και οι δύο, πώς τον τοποθέτησε στο στόχαστρο όλων των πλευρών. Ενώ η τροπολογία για το καζίνο του Φλοίσβου, που είχε και την υπογραφή του Λαλιώτη, είχε κατατεθεί ήδη στηΒουλή, ο Λαλιώτης ξαφνικά θυμήθηκε ότι είχε εκφράσει πριν από ένα χρόνο (!) αντιρρήσεις για τη χωροθέτηση του καζίνου στο Φλοίσβο και ότι είχε προτείνει σαν εναλλακτική λύση το Λαγονήσι. Είπε ακόμα ότι δεν παραιτείται, *«γιατί δεν το θεωρεί μείζον θέμα για την κυβέρνηση»* (*Ελευθεροτυπία*, 2/6). Έτσι, μόλις ο Λαλιώτης αποκάλυψε το "έγκλημα" που θα γινόταν με την επιλογή του Φλοίσβου και έδειξε ως μοναδικό "ένοχο" το Λιβανό, όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ ακολούθησε στην εκστρατεία εναντίον του.

Η επίθεση εναντίον του είχε ήδη ξεκινήσει από τον περασμένο Μάρτιο με το σκάνδαλο που είχε ξεσπάσει για τη διαδικασία ανάθεσης του καζίνου. Ήταν όμως σε όλους γνωστό ότι την αποκλειστική σχεδόν ευθύνη για τη χωροθέτηση του καζίνου την έχει ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ και όχι ο υπουργός Τουρισμού. Ήταν ο Λαλιώτης που υπέγραψε πριν από ένα χρόνο και πέρασε, σε άσχετο νομοσχέδιο, τη χωροθέτηση του καζίνου στο Φλοίσβο (βλ. σχετικά το αρθράκι "Του Φλοίσβου" στην *Ελευθεροτυπία* στις 16/6). Επίσης ο Λαλιώτης μαζί με το Λιβανό έχουν ακυρώσει το διαγωνισμό που είχε κάνει η Ν.Δ. για δημιουργία ιδιωτικών καζίνων, στον οποίο υπήρχαν προσφορές για το Λαγονήσι ευνοϊκότερες από την προσφορά που τελικά δόθηκε για το Φλοίσβο (από συνέντευξη του Μάνου στον *Ελ. Τύπο*, 18/6).

Μετά από ένα χρόνο ο ίδιος ο Λαλιώτης με τη μεγάλη ευκολία που διακρίνει ένα ραδιούργο δήλωνε: *«Η υπογραφή μου για το Φλοίσβο έχει την έννοια του καταναγκασμού και όχι την έννοια της συμφωνίας» (Ελ. Τύπος*, 15/6).

Δεν πρόκειται για καμία "οικολογική ευαισθησία", αλλά για τη γνωστή τακτική Λαλιώτη: Να χτυπάει τον εχθρό του αποσύροντας την τελευταία στιγμή την υποστήριξή του σε μια απόφαση, στην οποία ο ίδιος τον είχε παρασύρει, αρνούμενος ταυτόχρονα κάθε ευθύνη.

Ο ίδιος ο Λιβανός είπε γι' αυτή την επίθεση του Λαλιώτη ότι *«εντάσσεται σε ένα γενικότερο "πόλεμο φθοράς" που δεν περιορίζεται στους οικονομικούς κύκλους των αντίπαλων συμφερόντων, αλλά επεκτείνεται στους κύκλους του κυβερνώντος κόμματος και μελών της κυβέρνησης για λόγους σκοπιμότητας»* (*Ελευθεροτυπία*, 3/6).

Οι κύκλοι αυτοί τελικά νίκησαν και το καζίνο του Φλοίσβου ματαιώθηκε. Ύστερα από προσωπική παρέμβαση του Παπανδρέου έγινε η απόσυρση της σχετικής τροπολογίας.

Η σύμβαση που είχε ήδη υπογραφεί τινάχτηκε στον αέρα, αφού περιλάμβανε ρητό όρο ότι η άδεια του καζίνου δίνεται για τη συγκεκριμένη θέση του Φλοίσβου. Απαγορεύει, μάλιστα, στην κοινοπραξία που κέρδισε το διαγωνισμό να μεταφέρει τη θέση του καζίνου σε όλη τη διάρκεια ισχύος της άδειας (*Ελευθεροτυπία*, 15/6).

Αυτό σημαίνει ότι το Δημόσιο θα οφείλει στην κοινοπραξία έντοκη επιστροφή του ποσού των 11 δισ. που είχε καταβάλει για την άδεια και, αν απαιτήσει αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη, θα πρέπει να της καταβληθούν μερικά δισεκατομμύρια ακόμα, ενώ δεν αποκλείεται να προσφύγει και στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια κατά του Ελληνικού Δημοσίου. Έτσι για άλλη μια φορά χτυπιέται η αξιοπιστία της χώρας στο εξωτερικό και απομακρύνεται η πιθανότητα ξένων επενδύσεων.

Ο Λαλιώτης μέχρι τώρα δεν έχει προτείνει κάποιο σχέδιο ανάπλασης της περιοχής του φαληρικού Δέλτα και ανάπτυξης του Φλοίσβου που να συνοδεύει αυτή τη ματαίωση, ενώ το κίνημα των "φορέων", αφού ολοκλήρωσε το στόχο του, σταδιακά θα σταματήσει, όπως συνήθως.

Μετά την απόσυρση της τροπολογίας τέθηκε ζήτημα παραίτησης του Λιβανού, την οποία τελικά υπέβαλε στις 21 του μηνός.Ο Λαλιώτης όμως αυτή τη φορά δεν έμεινε στο απυρόβλητο. Η βρώμικη τακτική του συγκέντρωσε τα πυρά βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, όπως ο Σουλαδάκης, που δήλωσε τα εξής: *«Θεωρώ ότι αυτό που γίνεται, δηλαδή να βρουν έναν πεσμένο και να τον βαράνε όλοι μαζί, είναι τουλάχιστον έλλειψη πολιτικού θάρρους. Διότι έχουν κι άλλοι συνυπευθυνότητα για την υπόθεση του Φλοίσβου. Η τοποθεσία εγκρίθηκε και από τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, αλλά και τους οικονομικούς υπουργούς»* (*Απογευματινή*, 18/6). Το μέλος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ Παντελής Οικονόμου δήλωσε: *«Όταν κάποιοι υπουργοί υπογράφουν ένα νομοσχέδιο και μετά αποσύρουν την υπογραφή τους, τότε πρέπει να αποδεχθούν την ευθύνη της αποτυχίας»*, δηλαδή και ο Λαλιώτης και ο Λιβανός πρέπει *«ή να παραιτηθούν ή να αποπεμφθούν»* (*Κ. Ελευθεροτυπία*, 18/6). Τέλος, ο Μάνος έδειξε καθαρά και με σαφήνεια σαν κύριο υπεύθυνο για το Φλοίσβο το Λαλιώτη (*Απογευματινή*, 8/6).

Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες δεν μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Κάθε νίκη τους περιέχει και μία ήττα και τους ξεσκεπάζει στα μάτια του λαού.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΒΙΝΤΕΝΟΦ

Ο νεότερος σε ηλικία βαλκάνιος πράκτορας της Ρωσίας που πήρε τη θέση πρωθυπουργού είναι ο Βιντένοφ. Αυτός ήρθε προχθές στην Αθήνα και ο πατριάρχης όλων των πραχτόρων της Ρωσίας Παπανδρέου τον υποδέχτηκε με όλες τις τιμές.

Αυτό το ταξίδι είχε σαν κύριο στόχο να δυναμώσει τη θέση του Βιντένοφ στο εσωτερικό της Βουλγαρίας. Αυτή τη στιγμή στη Βουλγαρία, την οποία ο Γέλτσιν έχει χαρακτηρίσει κλειδί των Βαλκανίων,γίνεται η μεγάλη μάχη για την τελική πορεία της χώρας: Από τη μια η ρωσόδουλη ομάδα του "σοσιαλιστικού" πραχτορείου, με επικεφαλής το Βιντένοφ, και από την άλλη το ρεύμα της ανεξαρτησίας, με επικεφαλής το Δημητρόφ και το μοιραίο δυτικόφιλο Ζέλεφ, που όμως ως χθες έπαιζε το παιχνίδι των ρωσόδουλων.

Οι ανεξαρτησιακοί της Βουλγαρίας αντιστέκονται σοβαρά και ο Βιντένοφ προσπαθεί να γείρει την πλάστιγγα εμφανιζόμενος σαν ο άνθρωπος που ηγείται της πολιτικής των εθνικών επιτυχιών. Ταυτόχρονα μέσω της υποτιθέμενης ευρωπαϊκής Ελλάδας και του "ευρωπαίου" Παπανδρέου επιχειρεί να πάρει το χρίσμα από τη Δύση και να υπερκεράσει τη φιλοευρωπαϊκή μερίδα της βουλγάρικης αστικής τάξης.

Γι' αυτό ο Παπανδρέου έδωσε στη Βουλγαρία ό,τι ζητούσε: περισσότερο έλεγχο στα νερά του Νέστου, διέξοδο στην Καβάλα και, κυρίως, την έγκριση του ρώσικου πετρελαιαγωγού. Βέβαια, υπάρχουν ακόμα αντιπάθειες μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ώστε να μην μπορεί ο Παπανδρέου να δώσει στη Βουλγαρία ό,τι ακριβώς θα ήθελε. Δηλαδή τίποτα απ' αυτά δεν έχει ακόμη κλείσει οριστικά. Όμως ο Παπανδρέου μίλησε για καταρχήν πολιτική συμφωνία. Το ζητούμενο ήταν να βοηθηθεί ο αδελφός πράκτορας. Αν οι ρωσόδουλοι κερδίσουν τη Βουλγαρία, κερδίζουν τα Βαλκάνια. Αυτό το ξέρει πολύ καλά ο Παπανδρέου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

τανάς είναι ευρωπαίος, μασόνος, εβραίος κτλ. και από αυτή την πλευρά οργανώνει τις ροκ συναυλίες κτλ., είναι φανερό ότι ο Κατσούλας θα σωθεί αν γίνει ένας καλός ανατολικός ορθόδοξος και καταδικάσει το δυτικό σατανά που τον έβαλε να κάνει το κακό. Αν μάλιστα ο Κατσούλας αυτή τη μετάνοια την κάνει έμπρακτα και σκοτώνει τα σατανικά στοιχεία αυτού του είδους, τότε θα γίνει ένας άγιος της ρώσικης ορθοδοξίας.

Ο Αλεβιζόπουλος έχει γράψει καθαρά σε πρόσφατο άρθρο του ότι το πρόβλημα δεν είναι με το σατανισμό που πιστεύει στο σατανά, αλλά με το νεοσατανισμό, ο οποίος είναι ορθολογικός και πιστεύει στη δύναμη, στο χρήμα, στο σεξ κτλ.Για τους φασίστες λοιπόν της ρώσικης ορθοδοξίας ο νεοσατανισμός είναι η ιδεολογία του δυτικού ορθολογισμού συνδυασμένη με τη δυτική μορφή του κεφαλαίου.

Είναι βασικό λοιπόν γι' αυτό το παπαδαριό να γίνει αποδεχτή η μετάνοια του Κατσούλα, ώστε και αυτός να περάσει πολιτικοϊδεολογικά στον ανατολικό ορθοδοξο-φασισμό και το έγκλημα να αποδοθεί στο δυτικό πνεύμα που μόλυνε τον εγκέφαλο του τίμιου ορθόδοξου παιδιού, γιου ορθόδοξου χριστιανού πατέρα.

Αν αυτή η μετάνοια μεταφραστεί σε ταυτόχρονη ποινική ελάφρυνση, το εγκληματικό ρωσόδουλο παπαδαριό θα έχε πετύχει μια σοβαρή πολιτική νίκη.

Από αυτή την πλευρά δεν έχουμε πια να κάνουμε με μια απλή συμμορία ανώμαλων καθαρμάτων, αλλά με μια καθοδηγημένη ομάδα φασιστικών τεράτων.

Τώρα η καταδίκη τους πρέπει να είναι η πιο μεγάλη και το ζήτημα πρέπει να πάρει την πολιτική διάσταση που του ταιριάζει.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Με κύρια ευθύνη των ελλήνων ρωσόδουλων
ΨΥΧΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Για μια ακόμη φορά προμηνύεται θερμό καλοκαίρι στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, με αφορμή την κύρωση από την ελληνική βουλή της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας και τις αναταράξεις που αυτή προκάλεσε.

Για την ουσία του ζητήματος έχουμε γράψει αναλυτικά στο πρωτοσέλιδο άρθρο της *Νέας Ανατολής* αρ. φύλ. 218 (11/10/1994).

Εδώ θα θέλαμε να θυμίσουμε μερικές από τις πιο σημαντικές παραμέτρους του θέματος και να δούμε με ευθύνη τίνος συντηρείται και οξύνεται η κρίση ανάμεσα στις δύο χώρες.

Η Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας υπογράφηκε το 1982, ύστερα από πολύχρονες και σκληρές διαπραγματεύσεις, από τη μεγάλη πλειοψηφία των χωρών όλου του κόσμου, και κυρίως από τις χώρες του τρίτου και του δεύτερου κόσμου, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Σκοπός της Σύμβασης ήταν να περιοριστεί το μέχρι τότε νομικό δικαίωμα των μεγάλων χωρών να αλωνίζουν ελεύθερα με τους στόλους τους όποιες θάλασσες θέλουν, και κυρίως τις "κλειστές", μη δίνοντας λογαριασμό στα παράκτια κράτη και καταπατώντας κάθε έννοια εθνικής κυριαρχίας. Πρακτικά το δικαίωμα των παράκτιων κρατών στις θάλασσες της περιοχής τους κατοχυρώθηκε από τη Σύμβαση με τη **δυνατότητα** επέκτασης των χωρικών τους υδάτων **μέχρι** τα 12 ναυτικά μίλια. Παράλληλα όμως με τη διάταξη αυτή οι υπερδυνάμεις δεν κατέθεσαν τα όπλα, αλλά μετά από αφόρητες πιέσεις στις μικρότερες χώρες πέρασαν μέσα στη Σύμβαση μερικές διατάξεις που μετριάζουν ή και αναιρούν, εν μέρει τουλάχιστον, την παραπάνω διάταξη.

Πρόκειται για τις διατάξεις περί "αβλαβούς" και "ελεύθερης" διέλευσης. Η πρώτη σημαίνει ότι, ακόμα και σε μια θάλασσα στην οποία το παράκτιο κράτος έχει επεκτείνει τα χωρικά του ύδατα στα 12 μίλια, τα πλοία (εμπορικά και πολεμικά) της οποιασδήποτε χώρας μπορούν να περνάνε ανεμπόδιστα, αρκεί να τηρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Ενώ αυτή η διάταξη προβλέπει ορισμένες ουσιαστικές απαγορεύσεις για τη διέλευση ειδικά πολεμικών πλοίων, η δεύτερη αποτελεί και το Δούρειο Ίππο για να περνάνε τα αεροπλανοφόρα και τα υποβρύχια σε κατάδυση ανεμπόδιστα και χωρίς να απαιτείται προηγουμένως καμιά ειδική άδεια από τα παράκτια κράτη.

Σε γενικές γραμμές, δηλαδή, η Σύμβαση αυτή ήταν μια ασθενική νίκη του Τρίτου Κόσμου, που δίνει όμως κάποια περιθώρια για άσκηση σοβαρής αντιιμπεριαλιστικής πολιτικής, για όποιο φυσικά κράτος επιθυμεί κάτι τέτοιο. Παράδειγμα τέτοιων κρατών είναι η Αίγυπτος και η Ισπανία, χώρες οι οποίες προσπάθησαν και προσπαθούν να ισχυροποιήσουν την ανεξαρτησία τους με ειδικούς νόμους που στηρίζονται στο γράμμα και στο πνεύμα της Σύμβασης.

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ

Ο στρατηγικός στόχος των ρωσόδουλων στη χώρα μας είναι να την προσδέσουν στο άρμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού και να τη σύρουν σε πόλεμο με τη Δύση. Ο ειδικός ρόλος που επιφυλάσσει η Ρωσία στη χώρα μας είναι να παίξει το αντιτούρκικο παιχνίδι. Τα Στενά του Ελλήσποντου, τα Δαρδανέλλια, είναι από τα κυριότερα στρατηγικά σημεία για την πολιτική του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, γιατί αποτελούν την κύρια δίοδο εξόδου του ρώσικου στόλου στη Μεσόγειο και μέσω αυτής σ' όλες τις θάλασσες. Ας μην ξεχνάμε πως ο ναύσταθμός του βρίσκεται στη Σεβαστούπολη, στις όχθες της Μαύρης Θάλασσας. Το πέρασμα από τα Στενά είναι λοιπόν υποχρεωτικό για το ρώσικο στόλο.

Από τη στιγμή όμως που η Τουρκία έχει σαφή και παραδοσιακή φιλοδυτική κατεύθυνση (μέχρι σήμερα τουλάχιστον), αντικειμενικά αποτελεί εχθρικό στόχο για τη Ρωσία και τους δορυφόρους της. Κάπου εδώ μπαίνει και η Ελλάδα, μια χώρα με "παραδοσιακή" έχθρα απέναντι σε οτιδήποτε τουρκικό, ακόμα και στην ονομασία του καφέ.

Παράλληλα η Ρωσία, ως υπερδύναμη, δε θέλει να ασκήσει η Ελλάδα πραγματική κυριαρχία επεκτείνοντας τα μίλια της σε 12, γιατί έτσι θα έχει η ίδια πρόβλημα και να περνάει τελείως ανεμπόδιστα από το Αιγαίο και -το κυριότερο- να καταργήσει το μόνιμο αγκυροβόλιό της έξω από τα Κύθηρα, που σήμερα βρίσκεται σε διεθνή ύδατα, αλλά με την επέκταση θα βρεθεί μέσα στο όριο των 12 μιλίων. Από την άλλη όμως διαβλέπει ότι **η απειλή επέκτασης** στα 12 μίλια των ελληνικών χωρικών υδάτων (όχι όμως και η άμεση εφαρμογή της Σύμβασης) καλλιεργεί αυτό που τη συμφέρει: την ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και τη βαθμιαία διπλωματική απομόνωση της Τουρκίας από τους παραδοσιακούς της συμμάχους.

Στρατηγικά η Ρωσία, για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω, θέλει να ρίξει την Ελλάδα σε πόλεμο με την Τουρκία. Η επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων, ως αποτέλεσμα εφαρμογής της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας, θα είναι μελλοντικά ένα καλό και νομιμοφανές πρόσχημα για το ξέσπασμα ενός τέτοιου πολέμου, με δεδομένη τη θέση της Τουρκίας ότι κάτι τέτοιο θα αποτελούσε casus belli.

Συμφέρει όμως τη Ρωσία να γίνει τώρα ένας τέτοιος πόλεμος; Όχι. Γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε γενίκευση του πολέμου, και η Ρωσία δεν είναι σήμερα έτοιμη για έναν παγκόσμιο πόλεμο άμεσα. Σήμερα είναι στη φάση που συγκεντρώνει τις δυνάμεις της και προσπαθεί πρώτα να επιβληθεί στην περιφέρειά της, προσπαθώντας παράλληλα να διασπάσει, να αδυνατίσει και να αδρανοποιήσει τη Δύση. Αν ήθελε **τώρα** πόλεμο, θα το είχε κάνει με αφορμή τη βοσνιακή κρίση, αφού είναι φανερά στο πλευρό των Σέρβων.

Ενώ όμως δε θέλει **τώρα** πόλεμο Ελλάδας-Τουρκίας, τη συμφέρει αφάνταστα να καλλιεργεί κλίμα έχθρας ανάμεσα στις δύο χώρες. Γι' αυτό βάζει τον Παπανδρέου να κυρώσει **τώρα** τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας, ώστε να υπάρχει το νομικό υπόβαθρο του μελλοντικού πολέμου, αλλά δεν τον βάζει να κάνει **τώρα** τη συγκεκριμένη επέκταση των χωρικών υδάτων. Γιατί κύρωση της Σύμβασης δε σημαίνει ταυτόχρονα και επέκτασή τους. Μπορεί να γίνει αυτό μετά από χίλια χρόνια ή να μη γίνει και ποτέ. Γιατί εδώ χρειάζονται να ψηφιστούν από τη βουλή συγκεκριμένοι χάρτες που να ορίζουν ακριβώς σε ποιες θάλασσες και σε ποια έκταση θα επεκταθούν τα χωρικά ύδατα.

ΠΩΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΣΟΦΙΛΟΙ

Αν ο Παπανδρέου ήταν σοβινιστής τύπου Παπαθεμελή και όχι ρωσόδουλος, θα επικύρωνε **αμέσως** όχι μόνο τη Σ'ύμβαση, αλλά και τα ίδια τα χωρικά ύδατα, κι ας έλεγε η Τουρκία τα δικά της. Τι κάνει όμως τώρα ο Παπανδρέου; Αφήνει το θέμα να πλανάται για το μέλλον, όταν, λέει, "οι συνθήκες θα είναι πιο ευνοϊκές".

Τι σημαίνει όμως αυτό; Ο ανομολόγητος στόχος του είναι να συμπέσει η στιγμή που θα κρίνει η Ρωσία ότι ήρθε η ώρα του ελληνοτουρκικού πολέμου με την ώρα της επέκτασης των χωρικών υδάτων. Εδώ δείχνει τον καιροσκοπισμό του: Ενώ μεταθέτει το ζήτημα στο άγνωστο μέλλον, δεν μπαίνει και στον κόπο να εξηγήσει στο λαό κάτω από ποιες **συγκεκριμένες** συνθήκες θα προχωρήσει στην επέκταση των χωρικών υδάτων. Τι εννοεί όταν λέει "ευνοϊκές συνθήκες"; Πώς τις καταλαβαίνει αυτός αυτές τις συνθήκες; Δε θέλει να πει γιατί δεν μπορεί να πει την αλήθεια. Και δε θέλει να δεσμευτεί σ' ένα πράγμα που μετά από λίγο θα αποδειχτεί ψέμα.

Εξάλλου, έχει κάνει και λαθροχειρίες στην ερμηνεία, αλλά και στο γράμμα της Συνθήκης. Η Συνθήκη δίνει το **δικαίωμα** στην επέκταση των χωρικών μιλίων, αλλά όχι και την ντε φάκτο κυριαρχική δικαιοδοσία στο 12 μίλια. Η επέκταση γίνεται μόνο αν η χώρα το κρίνει σκόπιμο και ωφέλιμο για τα συμφέροντά της και για τα συμφέροντα της παγκόσμιας ειρήνης. Ο Παπανδρέου συνεχώς το εμφανίζει με τη δεύτερη σημασία, μιλώντας για "αδιαπραγμάτευτα" και "απαράγραπτα" δίκαια της Ελλάδας. Ίσα-ίσα, η Σύμβαση προβλέπει και διαπραγματεύσεις μεταξύ των κρατών που έχουν διαφορές στα ζητήματα αυτά, ιδιαίτερα όταν η μια από τις δύο χώρες δεν έχει καν υπογράψει τη Σύμβαση (στην περίπτωσή μας η Τουρκία).

Έπειτα, η Σύμβαση δεν κάνει λόγο **υποχρεωτικά** για 12 μίλια, αλλά **μέχρι** 12 μίλια. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί μια χώρα να τα επεκτείνει στα 7 ή στα 10 ή σε όποια έκταση θέλει **μέχρι** τα 12 μίλια. Και αυτό το αποκρύπτουν οι ρωσόδουλοι. Τέλος, αυτό που επίσης αποκρύπτεται είναι ότι δεν είναι υποχρεωτικό να ισχύουν τα ίδια όρια σε όλες τις θάλασσες από τις οποίες βρέχεται μια χώρα. Άλλο όριο χωρικών υδάτων π.χ. μπορεί να ισχύει στο Ιόνιο και άλλο στο Αιγαίο. Κρατούν λοιπόν τον κόσμο σε άγνοια επίτηδες, για να μπορούν ανενόχλητοι να κάνουν τον αντιτουρκισμό τους.

Αν πραγματικά κόπτονταν για τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, τότε γιατί δε ρίχνουν τα τούρκικα αεροπλάνα όταν αυτά παραβιάζουν τα 10 μίλια εναέριου χώρου, που στο κάτω-κάτω ισχύουν από το 1931; Εδώ είναι και η αντίφασή τους: Λένε ότι θα υπερασπίσουν ένα **μελλοντικό** κυριαρχικό δικαίωμα και δεν υπερασπίζουν ένα **τωρινό** (ελπίζουμε πάντως να μην εκλάβει κανείς τις παραπάνω επισημάνσεις σαν πρόσκληση προς τον Παπανδρέου να ρίξει τούρκικα αεροπλάνα. Την αντίφαση επισημαίνουμε για να δείξουμε το ψέμα του).

Στην ίδια γραμμή κινείται και ο ρωσόφιλος Έβερτ, ο οποίος μάλιστα το τελευταίο διάστημα πήρε και εύσημα από τον πρόεδρο της δημοκρατίας για την "εθνική γραμμή" (διάβαζε τη γραμμή του Παπανδρέου) που εφαρμόζει. Ψελλίζοντας κάτι λεξούλες για λάθη τακτικής της κυβέρνησης και εμφανιζόμενος τάχατες πιο αποφασιστικός από τον "πεθαμένο" Παπανδρέου, του βγαίνει από τ' αριστερά εμφανίζοντάς τον περίπου ως εθνικό μειοδότη. Έτσι προσφέρει την απαραίτητη κάλυψη στον Παπανδρέου απέναντι στη Δύση, ότι δηλαδή είναι "υποχωρητικός" απέναντι στην Τουρκία. Όταν όμως το ζήτημα φτάνει στην ταμπακιέρα, τότε υποτάσσεται απόλυτα στον Παπανδρέου, αφού κι αυτός δέχεται ότι τα χωρικά ύδατα θα επεκταθούν "όταν είναι κατάλληλη η στιγμή" (χωρίς, φυσικά, κι αυτός να προσδιορίζει συγκεκριμένα πώς εννοεί την κατάλληλη στιγμή).

Το ίδιο βιολί παίζει κι ο ρωσόδουλος Σαμαράς. Κατηγορεί κι αυτός τον Παπανδρέου για ενδοτισμό και τακτικισμό, ενώ στην πράξη συμφωνεί με την "αναβολή επ' αόριστον". Γιατί, αν πραγματικά διαφωνούσε μ' αυτό και αν το θεωρούσε ζήτημα πρώτης γραμμής, τότε θα έριχνε την κυβέρνηση με αφορμή την εκλογή του προέδρου δημοκρατίας. Ας θυμηθούμε ότι όταν θεώρησε ότι διακυβεύονται "ύψιστα εθνικά συμφέροντα" επί κυβέρνησης ΝΔ, έδωσε εντολή στους δικούς του φραξιονιστές να τη ρίξουν.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Πρόκειται για μια άθλια στάση που ρίχνει νερό στο μύλο της Ρωσίας και του Παπανδρέου και εντείνει την ένταση, αντί να τους ξεσκεπάζει και να προσφέρει καλές υπηρεσίες στην ειρήνη.

Για δύο ζητήματα θα μπορούσε κανείς να την κατηγορήσει. Το ένα είναι ότι συντάσσεται με τη Ρωσία, την πιο επικίνδυνη υπερδύναμη, στο ζήτημα της μη επέκτασης των χωρικών υδάτων. Δίχως χαρακτήρα κι αυτή και προσπαθώντας να προσεταιριστεί τις δυο υπερδυνάμεις η τούρκικη αστική τάξη δεν μπορεί να καταλάβει ότι η αυστηρή εφαρμογή της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια είναι και προς το δικό της συμφέρον, αφού αποκλείει τις υπερδυνάμεις, και κυρίως τη Ρωσία που την απειλεί, από τα Στενά και της δίνει απόλυτη κυριαρχία σ' αυτά. Έτσι με την απειλή χρήσης πολεμικής βίας (όπως επανειλημμένα εκφράστηκε από τα πιο επίσημα χείλη και από την τελευταία απόφαση της τουρκικής βουλής, που εξουσιοδοτεί την κυβέρνηση να πάρει ακόμα και στρατιωτικά μέτρα), έρχεται σε ευθεία αντίθεση με μια Σύμβαση που αποσκοπεί στο συμφέρον των πιο αδύνατων χωρών (αυτό άσχετα από το πώς την εκμεταλλεύεται ο Παπανδρέου), και επομένως μια τέτοια κίνησή της θα την απομονώσει από τις χώρες αυτές, γενικά από τον Τρίτο Κόσμο. Θα μπορούσε να καλέσει σε μια συνεννόηση την Ελλάδα ζητώντας συγκεκριμένους διαύλους για τα πλοία της, και παράλληλα να ζητήσει την ελληνική υποστήριξη στο στόχο της να ελέγξει καλύτερα τα Στενά. Όμως αυτή δεν προχωρεί σε καμιά κίνηση αποκάλυψης του επιθετισμού του Παπανδρέου, εμφανιζόμενη αυτή ο κύριος παράγοντας του πολέμου στην περιοχή, ενώ συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ

Αν ανάμεσα στις δύο χώρες δεν υπήρχε αυτή η μακροχρόνια ένταση, που καλλιεργείται με κύρια ευθύνη της ελληνικής πλευράς, τότε θα ήταν απλά τα πράγματα. Όσο όμως υπάρχει αυτή η ένταση, κάθε κίνηση από οποιαδήποτε πλευρά που ρίχνει λάδι στη φωτιά είναι καταδικαστέα. Τα 12 μίλια θεσπίστηκαν για να ενισχύσουν τις μικρές χώρες απέναντι στις μεγάλες και όχι το αντίθετο. Μια κίνηση της ελληνικής κυβέρνησης να κάνει μια τέτοια επέκταση στη βάση του αντιτουρκισμού είναι κίνηση εγκληματική.

Η θέση της ΟΑΚΚΕ, θέση που έχουμε αναλυτικά εκθέσει στο φύλλο 218 της εφημερίδας μας, είναι η εξής.

Τα 12 μίλια είναι μια γραμμή που χτυπάει την πολιτική ηγεμονισμικού των δύο υπερδυνάμεων, αλλά πιο πολύ την επιθετικότητα της Ρωσίας. **Γιατί μια τέτοια επέκταση σε 12 μίλια των χωρικών υδάτων της Ελλάδας σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε στην Τουρκία τον έλεγχο στα Στενά**, δηλαδή την κατάργηση του καθεστώτος της "ελεύθερης διέλευσης" για τα πολεμικά γενικά, οπότε και για τα πολεμικά της ρώσικης υπερδύναμης.

Ακόμα, μια τέτοια επέκταση σε 12 μίλια είναι ειρηνόφιλη πράξη αν συνοδεύεται από **εξασφάλιση διαύλων** ελεύθερης επικοινωνίας της Τουρκίας μέσω του Αιγαίου με την υπόλοιπη Μεσόγειο.

Η γραμμή ειρήνης λοιπόν είναι αυτή: 12 μίλια στο Αιγαίο, δίαυλοι για την Τουρκία, κλειστά Στενά.

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΗ, Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΚΑΙ Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Κάποτε, ως και πριν από τον πόλεμο, μετά από ένα μεγάλο σεισμό οι άνθρωποι έμεναν εκστατικοί μπροστά στη δύναμη της φύσης, έκλαιγαν τους νεκρούς τους, ενώ τα θύματα που επιζούσαν προσπαθούσαν όπως-όπως να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους.

Σήμερα που είναι συνείδηση στους πολλούς ότι ο άνθρωπος έχει, στην κύρια πλευρά, νικήσει τη φύση, ακούγονται από όλους κατάρες για τους εργολάβους, τους μηχανικούς σαν υπεύθυνους για τις καταρρεύσεις και τους θανάτους, ενώ όλοι τα βάζουν με το κράτος για την αδιαφορία του απέναντι στα θύματα.

Αυτή η μετατόπιση της συνείδησης από τη φύση προς τις κοινωνικές σχέσεις είναι κάτι το εξαιρετικό και δείχνει πόσο γρήγορα μπορεί να αλλάζει το βαθύ επίπεδο της κουλτούρας ενός λαού, εκείνο δηλαδή το επίπεδο που είναι, σε τελευταία ανάλυση, η αληθινή βάση μιας κοινωνικής επανάστασης.

Αυτό δε σημαίνει ότι σαν τις ύαινες δίπλα στα ερείπια δεν καιροφυλακτούν πάντα οι δυνάμεις της κοινωνικής και πολιτικής αντίδρασης που διεγείρουν, επιβεβαιώνουν και οργανώνουν την κοινωνική καθυστέρηση. Αυτή είναι καταρχήν η περίπτωση της εκκλησίας, που με ειδωλολατρικές τελετές προσπαθεί να εξευμενίσει το Θεό να μην εξακοντίσει νέες καταστροφές.

Η εκκλησία παίζει όμως στα μετόπισθεν της κοινωνικής συνείδησης και δεν αποτελεί σήμερα το βασικότερο κίνδυνο.

Ο βασικός κίνδυνος έρχεται από το σοσιαλφασισμό που χτυπάει εκεί ακριβώς που η κοινωνική συνείδηση κάνει τα πιο προχωρημένα της βήματα, μετατρέποντας την πρόοδο σε καθυστέρηση και το φως σε σκοτάδι.

Ενώ η εκκλησία ξανακάνει τη φύση παντοδύναμη απέναντι στον άνθρωπο, δηλαδή το σεισμό κυρίαρχο απέναντι στην επιστήμη και την τεχνική, και εκλιπαρεί το Θεό να νικήσει το σεισμό, ο σοσιαλφασισμός δίνει σατανικές, δηλαδή αρνητικές θεϊκές ιδιότητες στο κεφάλαιο, που οι μάζες αρχίζουν να διακρίνουν, και θετικές θεϊκές ιδιότητες στο κράτος. Σύμφωνα με την τρέχουσα θεωρία του αντικαπιταλιστικού σκοταδισμού, ο σατανάς, που είναι το κεφάλαιο, θα μπορούσε να φτιάξει κτίρια ολότελα άτρωτα από το σεισμό (ο οποίος δεν αποτελεί για το κεφάλαιο παρά ένα παιχνιδάκι), αλλά δεν τα φτιάχνει εξαιτίας της δολοφονικής βουλιμίας του για κέρδος. Έτσι, το κεφάλαιο που βρίσκεται πίσω από τους εργολάβους και τους μηχανικούς συνειδητά σκοτώνει το λαό. Απέναντι σε αυτή την απύθμενη κακία οι άνθρωποι μπορούν να σωθούν μόνο από το κομμουνιστικό κόμμα, και γενικά τις αριστερές και προοδευτικές δυνάμεις, οι οποίες μεσολαβούν ανάμεσα στους ανθρώπους και το σύγχρονο θετικό θεό, που είναι το κράτος. Χάρη σ' αυτή τη μεσολάβηση το κράτος μπορεί να απαλλαχτεί από τις ολέθριες επιδράσεις και συμβουλές του σατανά και να επιδοθεί σ' αυτό που αντιστοιχεί στη φύση του, δηλαδή στην καταδίωξη και τιμωρία του ίδιου του σατανά, που πρώτα καταπλακώνει το λαό κάτω από τα ερείπια και μετά αρνείται να τον βοηθήσει.

Ακόμα και ο χειρότερος σεισμός δεν μπορεί να συγκριθεί σε καταστροφικότητα με μια τέτοια θεολογία, που φέρνει τόση δυσπιστία, τρόμο και ανημπόρια, τέτοια βάσανα και αγωνία στο λαό, όση δεν μπόρεσαν να δοκιμάσουν όλοι μαζί οι εγκλωβισμένοι στα ερείπια και οι νεκροί.

Πραγματικά, τι μπορεί να κάνει ο "απλός πολίτης", όπως ονομάζουν το θύμα των δεισιδαιμονιών τους οι σοσιαλφασίστες, πώς μπορεί να αντισταθεί απέναντι στους μοχθηρούς κατασκευαστές-καπιταλιστές και, κυρίως, πώς μπορεί να ελέγξει τους δούλους τους μηχανικούς, που μόνο αυτοί ξέρουν τα κρυμμένα μυστικά της αντισεισμικής επιστήμης; Πόσα χρόνια αγωνίας και πόση αϋπνία θα του στοιχίσει να περιμένει τις "αριστερές και προοδευτικές δυνάμεις" να διώξουν το κεφάλαιο δίπλα από το κράτος! Τι μπορεί να κάνει αυτός ο "απλός άθλιος" απέναντι σε τόσο πελώριες και ανεξέλεγκτες δυνάμεις, εκτός από το να κοιμάται στο ύπαιθρο μέχρι την ώρα της απελευθέρωσης και ακόμα πιο ύστερα από αυτήν;

Γιατί το κακό με τα κτίρια είναι ότι καθυστερούν να αλλάξουν σε σχέση με τις αλλαγές της κοινωνίας. Ακόμα δηλαδή και μετά την κομμουνιστική επανάσταση οι άνθρωποι θα συνεχίσουν για πολλά χρόνια να μένουν στα "καπιταλιστικά" κτίρια, και μερικοί από αυτούς θα ξυπνάνε κάποιες νύχτες θαμμένοι κάτω από τόνους ερείπια.

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Όμως η πραγματικότητα είναι όπως πάντα αντίθετη με την κάθε θεολογία. Η πάλη του ανθρώπου με τη φύση, καθώς και η ταξική πάλη, διεξάγονται με διαφορετικό τρόπο από εκείνον που προβάλλουν οι σοσιαλφασίστες.

Καταρχήν σε ό,τι αφορά την πάλη του ανθρώπου με το σεισμό. Ενώ είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος έχει κυριαρχήσει πάνω στο σεισμό, όπως και στη φύση γενικά, δεν είναι αλήθεια ότι αυτή η κυριαρχία είναι απόλυτη, δηλαδή ότι έχει τελειώσει ο πόλεμος και ότι δε θα ξαναϋπάρξουν στο μέλλον θύματα αυτού του πολέμου.

Ανεξάρτητα από τη μεγάλη κοινωνική αλλαγή που θα σημάνει ο θάνατος των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων, η μάχη με το σεισμό θα συνεχίζεται και θα παίρνει διαρκώς νέες μορφές, γιατί θα μεταβάλλονται διαρκώς οι θέσεις των δύο αντιπάλων. Ο σεισμός και ο άνθρωπος δε συγκρούονται διαρκώς στο ίδιο θέατρο μάχης. Αυτό το θέατρο διαρκώς μεταβάλλεται κυρίως εξαιτίας της ανθρώπινης παραγωγικής και τεχνικής δραστηριότητας. Είναι ιδιαίτερα η εποχή του καπιταλισμού, επειδή από τη φύση της επαναστατικοποιεί ασταμάτητα τις παραγωγικές δυνάμεις, που μετέβαλε πρώτη τη μορφή της σύγκρουσης. Ήδη μέσα στον αιώνα που τελειώνει, το πρόβλημα με το σεισμό πήρε μια πρωτοφανή στην ιστορία της ανθρωπότητας διάσταση με την κατασκευή του ψηλού κτιρίου, που απελευθερώνει γη για καλλιέργεια και αναψυχή, και σαν τέτοιο είναι στοιχείο του σύγχρονου πολιτισμού, ανεξάρτητο κιόλας από την καπιταλιστική κερδοσκοπία πάνω στη γη.

Το ψηλό κτίριο στάθηκε δυνατό χάρη στην πρόοδο της τεχνολογίας του σίδερου, του μπετόν και χάρη στην ανακάλυψη νέων, με επαναστατικές ιδιότητες, δομικών υλικών. Το νέο αυτό κτίριο έβαλε μπροστά στον άνθρωπο, σε μια πολύ ανώτερη σφαίρα, το ζήτημα του σεισμού, ενώ σε πολλές περιοχές της γης πρόβαλε πιο καθοριστικό το ζήτημα της αντίστασης του ψηλού κτιρίου στους ισχυρούς ανέμους. Αυτές οι δύο βασικές καταπονήσεις των ψηλών κτιρίων έδωσαν μια πελώρια ώθηση στην επιστήμη του στατικού υπολογισμού, που με τη σειρά της επαναστατικοποιήθηκε από τον ερχομό του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Έτσι, λοιπόν, τα νέα υλικά κατασκευής, τα νέα μέσα και οι μέθοδες υπολογισμού αντιπαρατίθενται ασταμάτητα στον παλιό εχθρό, που κι αυτός κατά κάποιο τρόπο αναπτύσσει τα χτυπήματά του όσο πιο πολύ δυναμώνει το θράσος του αντιπάλου του.

Ο σεισμός, για παράδειγμα, δε χτυπάει με τον ίδιο τρόπο μια μονόροφη οικοδομή και έναν ουρανοξύστη. Στη μονόροφη οικοδομή, από στατική άποψη, ο σεισμός πέφτει σαν ένα σταθερό οριζόντιο βάρος, ενώ στο πολύ ψηλό κτίριο επεμβαίνει σα μια ζωντανή δύναμη που καταπονεί ένα ελατήριο. Σ' αυτή την περίπτωση ο στατικός υπολογισμός και η ίδια η κατασκευή γίνονται συχνά μια συγκλονιστική επιστημονική περιπέτεια. Δεν είναι τυχαίο που σε αυτής της κλίμακας την αντιπαράθεση μια μέθοδος άμυνας του κτιρίου είναι να κινείται το ίδιο πάνω στη θεμελίωση, δηλαδή να παύει να είναι στατικό έργο.

Αλλά και ανεξάρτητα από τα ψηλά κτίρια, η τεχνική πρόοδος ξαναβρίσκει μπροστά της το σεισμό σε ανώτερη κλίμακα: πρόκειται για τις γέφυρες με τα πελώρια ανοίγματα, για νέες ειδικές κατασκευές (πυρηνικά εργοστάσια) ή για κάθε κλασικής μορφής έργο σε νέα γιγαντιαία διάσταση, όπως λιμάνια, αυτοκινητόδρομοι, γήπεδα κτλ.

Υπάρχει ένα είδος αντικαπιταλιστικής θεολογίας που ταιριάζει απόλυτα στο πνεύμα του φοβισμένου μικροαστού. Τέτοιος είναι ο μεσαίωνας της βαθιάς οικολογίας, η οποία αντί για την όλο και πιο προωθημένη μάχη με τη φύση προτιμά πάντα την υποχώρηση και φωνάζει πάντα πανικόβλητη: πίσω, πίσω! Πίσω στα χαμηλά κτίρια, πίσω στη μικρή τοπική φυσική παραγωγή, οπότε και στους μικρούς δρόμους, γέφυρες, έργα κάθε είδους, όχι στην πυρηνική ενέργεια, όχι στη μεγάλη βιομηχανία κτλ.

Ο σοσιαλφασισμός των ρωσόδουλων συνεργάζεται πάντα στενά με αυτό το ρεύμα του οικολογικού αναχωρητισμού, γιατί η βασική του επιδίωξη είναι να εμποδίζει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας που θέλει να υποτάξει. Όμως, όπως είπαμε από την αρχή και πριν, η βασική του τακτική είναι ο θεολογικός αντικαπιταλισμός. Αυτός αποβλέπει στην εξουδετέρωση των κλασικών αστών και τη δική του άνοδο στην εξουσία.

Έτσι, λοιπόν, σαν το κοράκι κράζει διαρκώς δίπλα στα ερείπια, ενάντια στον αστό που το έφτιαξε.

Αυτός θα έκανε το ίδιο ακόμα κι αν αυτό που έπεφτε ήταν ένα λαμπρό τεχνικό έργο που θα το είχε νικήσει η φύση.

Ο σοσιαλφασισμός και κάθε αντίδραση δε θα περίμενε ποτέ μια επιτροπή ειδικών επιστημόνων να μελετήσει τα ερείπια και να πει αν πρόκειται για εγκληματική αμέλεια ή για ανθρώπινο λάθος που οφείλεται στην άγνοια μιας εποχής και των ειδικών αυτής της εποχής, ή ακόμα αν ήταν τέτοια τα στοιχεία του σεισμού (απόσταση από το επίκεντρο, είδος του σεισμού) που να δικαιολογούν την πτώση ή, έστω, να δίνουν ουσιαστικά ελαφρυντικά στον κατασκευαστή.

Ο σοσιαλφασισμός καταδίκασε αμέσως και από θέση αρχής το κέρδος σαν υπεύθυνο των καταρρεύσεων.

Το πιθανότερο είναι ότι και στην πολυκατοικία και στο ξενοδοχείο του Αιγίου, όπως και στην περίπτωση των χίλιων άχρηστων, πια, κτιρίων που καταστράφηκαν από το σεισμό της 14ης του Ιούνη, ο υπεύθυνος είναι το σύστημα της εργολαβίας και οι εργολάβοι και οι μηχανικοί της εποχής 1950-1980.

Όμως αυτή η γενική αλήθεια μπορεί να εκδηλωθεί μόνο στατιστικά και όχι σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Η συγκεκριμένη περίπτωση θέλει συγκεκριμένη ανάλυση, που σημαίνει ότι πρέπει να παίρνει υπόψη της και τη συγκεκριμένη σχέση κατασκευαστής-σεισμός.

Ας έρθουμε όμως στο κεντρικό ζήτημα, που είναι το σύστημα της εργολαβίας 1950-1980.

ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΗ

Αντίθετα από τους ισχυρισμούς του σοσιαλφασισμού, η ξεχωριστή εγκληματικότητα αυτού του συστήματος πρέπει να αποδοθεί στον ανεπαρκή καπιταλιστικό του χαρακτήρα, στη χαμηλή δηλαδή καπιταλιστική ανάπτυξη του τομέα της κατασκευής οικοδομών.

Η πείρα των ειδικών λέει ότι τα πιο ανέπαφα σύγχρονα κτίρια στους σεισμούς της χώρας μας είναι κατά κανόνα τα μεγαλύτερα ιδιωτικά ή δημόσια κτίρια, δηλαδή οι οικοδομικές κατασκευές μεγάλης κλίμακας.

Η οικοδομική κατασκευή μεγάλης κλίμακας είναι έργο του πιο οργανωμένου κατασκευαστικού κεφαλαίου, δηλαδή της πιο συγκεντροποιημένης και σύγχρονης κατασκευαστικής επιχείρησης.

Το κατασκευαστικό κεφάλαιο παράγει ένα προϊόν που λέγεται οικοδομικό έργο. Αυτό το έργο το πουλάει ο κατασκευαστής, είτε στο δημόσιο είτε σ' έναν ιδιώτη. Ο αγοραστής για να αγοράσει αυτό το προϊόν το εξετάζει. Στην περίπτωση των μεγάλων οικοδομικών έργων η εξέταση γίνεται στο στάδιο της κατασκευής και γίνεται από ειδικούς. Το δημόσιο ή η μεγάλη βιομηχανική, ή η μεγάλη ξενοδοχειακή, εμπορική επιχείρηση ελέγχει με δικούς της ειδικούς το κτίριο που θα αγοράσει ή έχει μερικά προαγοράσει. Συνήθως σε τέτοιου είδους κατασκευές συναντιούνται στα πλαίσια του ανταγωνισμού πωλητή-αγοραστή οι ειδικοί των δύο πλευρών, που διαρκώς συγκρούονται πάνω στην ποιότητα του έργου.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή τη συγκεκριμένη σύγκρουση, αυτό που σύμφωνα με το Μαρξ χαρακτηρίζει τον αναπτυγμένο καπιταλισμό είναι το να μην εξαπατάει τον αγοραστή στην ποιότητα και την ποσότητα του εμπορεύματος. Ο ανεπτυγμένος καπιταλιστής εκμεταλλεύεται τους εργάτες και την κοινωνία σε όλα εκτός από τα δύο παραπάνω στοιχεία, που αποτελούν τη βάση του καπιταλιστικού του κύρους. Ο σοβαρός αστός κατασκευαστής αγοράζει όσο πιο φθηνά μπορεί τους εργάτες, τους ειδικούς, όσο πιο φτηνά μπορεί τη γη και τις πρώτες του ύλες, δωροδοκεί τους πάντες και τα πάντα για να κατασκοπεύει και να εξαπατά όλους τους ανταγωνιστές του, αλλά μακροπρόθεσμα δεν τον συμφέρει να εξαπατήσει στην ποσότητα και την ποιότητα του έργου. Ειδικά δεν τον συμφέρει να φτιάξει μια πελώρια οικοδομή που μπορεί να καταρρεύσει, γιατί έτσι θα τρωθεί ανεπανόρθωτα το κύρος του.

Μια σαφή εικόνα για το ζήτημα της ασφάλειας των κατασκευών μπορεί να την αποκτήσει κανείς αν εξετάσει τη φροντίδα των κατασκευαστών των αεροπλάνων για την ασφάλεια πτήσης των προϊόντων τους. Οι υπερσυγκεντρωμένοι αυτοί κολοσσοί της πιο σύγχρονης τεχνολογίας, της αεροναυπηγικής, κινδυνεύουν με εξαφάνιση αν ο στατιστικός μέσος όρος των ατυχημάτων ενός βασικού μοντέλου που παράγουν τους κάνει ανυπόληπτους στους αγοραστές τους, που είναι οι μεγάλες αεροπορικές εταιρείες.

Η διαρκώς αυξανόμενη απαίτηση για ασφάλεια των πτήσεων, όντας ένα από τα ισχυρότερα στοιχεία της αεροπορικής μεταφοράς, έχει οδηγήσει σε μια τρομακτική μείωση των αεροπορικών ατυχημάτων ανά ταξιδιώτη και μονάδα διανυσμένης απόστασης.

Δεν πρόκειται όμως μόνο για την υποχρέωση του μεγάλου κατασκευαστικού κεφαλαίου να σεβαστεί τα στάνταρ της ασφάλειας, αλλά κυρίως για την αυξημένη δυνατότητά του να τα πετύχει.

Ο κατασκευαστής μιας μικρής, συνηθισμένης ποιότητας, πολυκατοικίας θα επιβαρύνει σε μεγάλο ποσοστό το κόστος κατασκευής της αν θελήσει να ενσωματώσει στο κόστος της την καλύτερη δυνατή εδαφολογική και στατική μελέτη, τους καλύτερους επιβλέποντες, τις πιο σύγχρονες κατασκευαστικές μέθοδες και τα πιο προηγμένα σε πείρα εφαρμογής αυτών των μεθόδων συνεργεία τεχνιτών.

Αντίθετα, στο μεγάλης κλίμακας οικοδομικό έργο αυτή ακριβώς η διαδικασία είναι που έχει το μικρότερο δυνατό κόστος εξαιτίας της πελώριας οικονομίας σε υλικά και χρόνο που αυτή συνεπάγεται, με δεδομένη πάντα την απαίτηση για ασφάλεια της κατασκευής.

Είναι λοιπόν ολότελα φυσικό που στο κλασικό για τη χώρα μας σχήμα: μικρή πολυκατοικία-αντιπαροχή, αντιστοιχεί ένα τεχνικό επίπεδο παραγωγής που περιλαμβάνει όλα τα χαρακτηριστικά της χειροτεχνίας και ελάχιστα στοιχεία από την εποχή της μεγάλης βιομηχανίας που διανύουμε. Όπως η μικρή βιοτεχνία γιαουρτιού έχει πολύ περισσότερες προϋποθέσεις να ενσωματώσει στο προϊόν της μερικές κατσαρίδες παρά η σύγχρονη γαλακτομική βιομηχανία, έτσι και η οικοδομική βιοτεχνία περιέχει μέσα της πολύ μεγαλύτερο ποσοστό θανάτου απ' ό,τι η μεγάλη κατασκευαστική βιομηχανία. Στην πραγματικότητα πριν η μικρή οικοδομή γίνει ο τάφος του ενοίκου της, δηλαδή του καταναλωτή της, έχει γίνει συχνά και τάφος του εργάτη οικοδόμου που την έφτιαξε. Γιατί, σε αντίθεση με τις μέθοδες ασφάλειας της μεγάλης και σύγχρονης κατασκευαστικής επιχείρησης, η μικρή επιχείρηση ζει ακριβώς από αυτές τις χιλιάδες "μικρές" περικοπές εξόδων σε βάρος του εργάτη-παραγωγού και του καταναλωτή-ενοίκου. Ειδικά μάλιστα στο ζήτημα της αντιπαροχής εμφανίζεται με ακραίο τρόπο η αδυναμία του αγοραστή απέναντι στον πωλητή, που είναι συνήθως ο μικρός κεφαλαιοκράτης κατασκευαστής.

Ενώ δηλαδή ο εργολάβος έχει το μηχανικό του πάνω στην κατασκευή, σπάνια έχει (τουλάχιστον στο ίδιο επίπεδο) το δικό του μηχανικό ο αγοραστής, ώστε να μπορεί να ελέγξει την ποιότητα του έργου.

Αυτό χώρια από την άνεση που έχει ο εργολάβος να δωροδοκεί το μηχανικό του αγοραστή, ενώ το αντίστροφο δεν έχει ποτέ σημειωθεί. Η αδυναμία αυτή του αγοραστή είναι πολύ χτυπητή στην Ελλάδα, γιατί εδώ ο αγοραστής είναι ο μικροαστός ιδιοκτήτης, που απέναντί του ο μικροεργολάβος είναι ένας κεφαλαιοκρατικός γίγας. Έτσι, όλη η διαμάχη για την ποιότητα της οικοδομής παίρνει το χαρακτήρα της ταξικής σύγκρουσης ανάμεσα στο μικροαστό ιδιοκτήτη του διαμερίσματος από τη μια και το μεσοαστό εργολάβο μαζί με το μηχανικό του από την άλλη.

Η τραγωδία λοιπόν για το σοσιαλφασισμό βρίσκεται στο ότι ο αστός-σατανάς στην περίπτωση της κατάρρευσης της μικρομεσαίας οικοδομής δεν είναι ο μεγαλοαστός, και ακόμα περισσότερο το μονοπώλιο, αλλά το πιο φιλικό προς το σοσιαλφασισμό τμήμα της αστικής τάξης, δηλαδή η εργολαβάτζα που αναδύθηκε μέσα από τον οικοδόμο-μάστορα, η εργολαβάτζα που είναι ακόμα η ταξική βάση του ψευτοΚΚΕ στους οικοδόμους, η μορφή αυτή του νεαπτύξει και να διευρύνει μια ήδη εκτεταμένη μικροαστική τάξη στην πόλη και την ύπαιθρο, πάνω στην οποία θα μπορούσε να στηριχθεί. Πραγματικά, δεν υπάρχει μεγαλύτερο βαρίδι σήμερα για το ελληνικό προλεταριάτο από την απέραντη μάζα μικροϊδιοκτητών γης της υπαίθρου και της πόλης.

Αυτό τον κίνδυνο του μικροαστικού στοιχείου δεν έχει μόνο να τον αντιμετωπίσει εξωτερικά, αλλά και εσωτερικά σαν την αστική πλευρά του ίδιου του του εαυτού. Γιατί ο ίδιος ο έλληνας προλετάριος σύρθηκε και από την πρόσφατη αγροτική του καταγωγή και, κυρίως, από την πολιτική της άρχουσας τάξης στο ν' αναζητήσει ιδιόκτητη στέγη και όχι νοικιασμένη.

Η *Νέα Ανατολή* είχε ξαναφέρει μπροστά στους επαναστάτες σε ένα από τα πρώτα της άρθρα βάνεται κανείς πόσο ανόητο είναι το πάγιο και "αλάνθαστο" σοσιαλφασιστικό φάρμακο απέναντι στην παθολογία της ελληνικής οικοδομής, το φάρμακο που λέγεται κρατικός έλεγχος στη μελέτη και την κατασκευή. Οι εξορκιστές του μικρομεσαίου καπιταλιστικού σατανά απαιτούν μέσα σε κάθε γιαπί έναν επιβλέποντα του δημοσίου.

Πέρα από το πελώριο βάρος που θα αποτελέσει ένα τέτοιο τερατούργημα για το ήδη υπέρβαρο δημόσιο και για όλη την κοινωνία, υπάρχει το προηγούμενο του ελέγχου που κάνουν οι πολεοδομίες στις μελέτες. Αυτός ο έλεγχος, μέσα στο δοσμένο δημόσιο, έχει οδηγήσει στο σχηματισμό της πιο διεφθαρμένης κρατικής γραφειοκρατίας και έχει διαφθείρει στο έπακρο και τους ίδιους τους μηχανικούς. Αν χιλιάδες νέα παρά-

κανονισμό και δημιούργησε τη νέα μετά το 1981 σχετικά ασφαλή πολυκατοικία σε πανελλαδικό επίπεδο. Κατά κάποιο τρόπο, εκείνος ο σεισμός ήρθε στην ώρα του, γιατί την ίδια εποχή είχε ολοκληρωθεί ο σχηματισμός του σχετικά σύγχρονου καπιταλιστή κατασκευαστή, καθώς η κρίση της οικοδομής, που είχε ήδη ξεκινήσει πριν το '80, είχε βγάλει από τη μέση τους πιο αδύνατους από τις χιλιάδες των εργολάβων της κακιάς ώρας. Κατά τη γνώμη μας δεν είναι τυχαίο που οι δύο καταρρεύσεις του Αιγίου αφορούσαν κτίρια κατασκευασμένα πριν το '81, και θα άξιζε να γίνει μια στατιστική σχετικά με τη χρονολογία κατασκευής των 1000 κτιρίων του Αιγίου που αχρήστευσε ο σεισμός της 14ης του Ιούνη.

Αυτή η αλλαγή στις συνειδήσεις, που μεταφράστηκε σε αλλαγή του τρόπου αντισεισμικής κατασκευής μετά το 1981, δείχνει ότι αυτό που καθορίζει σε τελευταία ανάλυση και στον πιο αποφασιστικό βαθμό το ζήτημα της ασφάλειας των κατασκευών, όπως και κάθε διαπάλης ανάμεσα στον άνθρωπο και τη φύση, είναι η επιστημονική και η ευρύτερη τεχνική εμπειρία ενός λαού, μιας χώρας και μιας εποχής.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΩΝ

Μπορεί λοιπόν κανείς να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ασφάλεια των κατασκευών δεν έχει να κάνει με τον καπιταλισμό, αλλά μόνο με το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων;

Εκείνο που εμείς θελήσαμε να αποδείξουμε ως εδώ είναι ότι οι καταστροφές από σεισμό στη χώρα μας δεν οφείλονται χοντρικά στον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής των κτιρίων, αλλά κύρια στο ότι αυτή την παραγωγή δεν την έχει αναλάβει το ανεπτυγμένο κεφάλαιο.

Αντίθετα από τους ισχυρισμούς του σοσιαλφασισμού, ο καπιταλισμός δεν έρχεται ιστορικά για να μειώσει, αλλά για να αυξήσει την ασφάλεια των κατασκευών, καθώς το γενικό του χαρακτηριστικό είναι η διαρκής επαναστατικοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας.

Το κεφάλαιο συμπεριφέρεται απέναντι στην ασφάλεια των κατασκευών όπως συμπεριφέρεται γενικά απέναντι σε όλες τις ιδιότητες των εμπορευμάτων που παράγει, τις εντάσσει στο παραγωγικό του σχέδιο και προσπαθεί να τις πετύχει με το μικρότερο δυνατό κόστος. Η ασφάλεια ενδιαφέρει το κεφάλαιο σαν ιδιότητα των εμπορευμάτων του αλλά όχι σαν ανθρώπινη ανάγκη, όχι δηλαδή για την ίδια την ασφάλεια των ανθρώπων, αλλά για την ασφάλεια σαν κατανάλωση ενός εμπορεύματος.

Σ' αυτό το σημείο βρίσκονται ακριβώς τα όρια του κεφαλαίου και μόνο από εδώ πρέπει να ξεκινήσει η κριτική στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής των κτιρί-

συνέχεια στη σελ. 7

Οι αστοί νάνοι και οι αληθινοί ήρωες

Είναι από μερικά συγκεκριμένα ζητήματα, από μερικές αντιδράσεις των τάξεων σε κρίσιμες στιγμές που μπορεί κανείς να βγάλει τα πιο σημαντικά συμπεράσματα για το χαρακτήρα αυτών των τάξεων.

Την επόμενη μέρα που οι πυροσβέστες έσωσαν το μικρό που πλακώθηκε από τα ερείπια, όλες οι εφημερίδες χειροκρότησαν το μικρό "ήρωα". Στην πραγματικότητα ο πραγματικά θαρραλέος αυτός μικρός είχε ένα αφάνταστα μικρότερο ποσοστό ηρωισμού από τους σωτήρες του. Γιατί ούτε τη συνείδηση μπορούσε να έχει εξαιτίας της ηλικίας του, ούτε ήταν σε θέση, από την κατάστασή του εκείνη την ώρα, να κάνει μια πράξη αυτοθυσίας όπως οι πυροσβέστες.

Η αστική τάξη απόφυγε όσο μπορούσε να αναδείξει τον ηρωισμό, την αυτοθυσία και την ανθρωπιά των πυροσβεστών, που ήταν άγνωστοι στο λαό μέχρι εκείνη τη στιγμή και έγιναν αντικείμενο θαυμασμού από την πράξη τους και από μια παρουσίασή τους στην τηλεόραση. Αυτή η παράκαμψη της δράσης των ανθρώπων του λαού είναι πολύ συνηθισμένη.

Όταν κάποιοι άνθρωποι του λαού σώνουν ένα συνάνθρωπό τους με κίνδυνο της ζωής τους ή όταν δείχνουν μια μεγάλη εντιμότητα ή όταν γενναιόδωρα χειροκροτούν έναν αντίπαλο, οι αστοί σκυλιάζουν.

Τους αρέσει πάντα να δείχνουν την άσχημη πλευρά του λαού και να μη δείχνουν την ομορφιά του. Ο βαθύτερος λόγος είναι ότι αυτοί σαν τάξη είναι τόσο σάπιοι, ειδικά οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι, είναι τόσο ελεεινοί και έχουν γίνει τόσο αντιληπτοί και αντιπαθείς, ώστε η προβολή ακέραιων ανθρώπων μέσα από τους κόλπους του λαού μειώνει κι άλλο τους επίσημους αστούς νάνους.

Είναι χαρακτηριστικό πως στην Πάτρα, μπροστά στους πυροσβέστες που έδιναν μια αληθινή και επικίνδυνη μάχη, οι πολιτικοί αρχηγοί και οι τηλεοπτικοί αστέρες έγιναν ακόμα πιο θλιβεροί από όσο συνήθως και αναγκάστηκαν να φύγουν από τα τηλεοπτικά πλάνα. Έτσι που διάβαιναν δίπλα στα ερείπια φάνηκαν πολύ σαν κοράκια.

Αν το λαϊκό, το εργατικό κόμμα είχε ένα δικό του κανάλι θα τόνιζε κάτι που ήταν ακόμα πιο βαθιά ανθρώπινο και γενναίο απ' ό,τι οι πυροσβέστες. Μιλάμε για εκείνα τα παιδιά, που δεν τα ξανάδαμε, που έβγαζαν τους ζωντανούς από τα ερείπια, άπειροι, δίχως καμιά ειδίκευση, σε στιγμές που η πραγματικότητα μπερδευόταν με τον εφιάλτη.

Αυτό το αυθόρμητο ηρωικό του λαού πάει πολύ για την αστική τάξη. Τουλάχιστον οι πυροσβέστες ανήκουν σε ένα μηχανισμό του κράτους, και μάλιστα σε έναν κατασταλτικό μηχανισμό. Πίσω τους υπάρχει πάντα ένας αντιπαθητικός γαλονάς και αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούν να κατηγορήσουν τις μαύρες πλευρές του "σώματος".

Όμως ο λαϊκός αυθόρμητος ηρωισμός πρέπει να απαγορευτεί και να κρυφτεί. Ούτε πρέπει να αξιοποιηθεί, ώστε να φτιαχθούν ομάδες πολιτικής άμυνας στις φυσικές καταστροφές που να εκπαιδεύονται σε μόνιμη βάση, όπως γίνεται σε πολλές πολιτισμένες χώρες.

Επικίνδυνο πράγμα σ' αυτή τη χώρα να αποκτήσει αυτοπεποίθηση ο λαός, και ακόμα πιο επικίνδυνο να αποκτήσει κάποια σπέρματα λαϊκής αυτοοργάνωσης.

όπλουτου που τρέφει αβυσσαλέο μίσος τόσο για το λαό όσο και για τη μεγαλοαστική τάξη.

Αν θα ήθελε λοιπόν να αναζητήσει κανείς στα σοβαρά τη βαθύτερη αιτία τού γιατί πέφτουν ή καταστρέφονται τόσο εύκολα οι πολυκατοικίες στην Ελλάδα, θα έπρεπε να ψάξει στους λόγους που έκαναν την κατασκευή οικοδομών να μείνει στην Ελλάδα στο στάδιο της βιοτεχνίας.

Αυτή η απάντηση δε θα πρέπει να βρίσκεται πολύ μακριά από το φαινόμενο της σπάνιας κατάτμησης της αστικής γης, μπροστά στην οποία κάθε προσπάθεια για οικοδόμηση μεγάλης κλίμακας καταρρέει. Στο μικρό οικόπεδο αντιστοιχεί η μικρή βιοτεχνική οικοδομή και καμιά άλλη. Όσο για το μικρό οικόπεδο, αυτό επιβίωσε ακριβώς γιατί η άρχουσα τάξη, μετά τον κίνδυνο που διέτρεξε να ανατραπεί από την επανάσταση του 1945-47, φρόντισε να α-

τη θέση του Ένγκελς ενάντια στην κατάρα που αποτελεί το ιδιόκτητο σπίτι για τον προλετάριο, πόσο τον βαραίνει στην εξεύρεση εργασίας και πόσο τον διαβρώνει ιδεολογικά. Από αυτή την άποψη ακόμα και το σύστημα της αντιπαροχής είναι αντικειμενικά χίλιες φορές πιο προοδευτικό από το σύστημα της κατασκευής αυθαιρέτου, που ο ιδιοκτήτης του τις πιο πολλές φορές είναι προλετάριος. Αν μάλιστα πάψει να αναζητάει κανείς τις αμαρτίες των κατασκευών στο σεισμό, αλλά ψάξει και σε άλλες φυσικές τιμωρίες, όπως είναι οι πλημμύρες, θα δει ότι εκεί το πρώτο θύμα ήταν για χρόνια ο κάτοικος αυθαιρέτου δίπλα σε ρέμα.

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΛΕΓΚΤΗΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

Ύστερα από όλα αυτά αντιλαμ-

σιτα συσσωρευθούν στα γιαπιά και νέες μάζες προστεθούν στο κόστος παραγωγής, τότε σε τίποτα δε θα διευκολυνθεί η ασφάλεια των κτιρίων.

Ο μόνος έλεγχος που είναι πρακτικά δυνατός στις κατασκευές ελληνικού μικρομεσαίου τύπου είναι ο έλεγχος από τον ίδιο το σεισμό. Ο σεισμός της Αθήνας του 1981 προκάλεσε, με μερικές ωθήσεις λίγων δευτερολέπτων, τόσες αλλαγές στο επίπεδο της αντισεισμικής ασφάλειας όσες δεν προκάλεσαν όλοι οι κρατικοί αντισεισμικοί κανονισμοί και όλοι οι πολεοδομικοί έλεγχοι στη διάρκεια δεκαετιών. Εκείνος ο σεισμός σε σχέση με τον προχθεσινό σεισμό του Αιγίου ήταν απλά μια προειδοποίηση, όμως τρομοκράτησε μηχανικούς, κατασκευαστές και ειδικούς που είναι μαζεμένοι στην Αθήνα, κατά πλειοψηφία, έκανε πιο απαιτητικούς τους ιδιοκτήτες, άλλαξε τον αντισεισμικό

ΠΩΣ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ "ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ" ΤΟΝ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ

Το περιοδικό *Ζόρα*, πολιτική επιθεώρηση του "Ουράνιου Τόξου", που είναι η πολιτική έκφραση της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στην Ελλάδα, δημοσίευσε στο τεύχος του αριθμός 7 ένα πολύ σημαντικό άρθρο με τίτλο *Αντιμακεδονικές προθέσεις: η σλαβομακεδονοποίηση των Μακεδόνων.*

Αυτό το άρθρο, που το δημοσιεύουμε παρακάτω ολόκληρο, είναι ένα δείγμα του πόσο γοργά η μακεδονική εθνική μειονότητα αποκτά συνείδηση του εαυτού της και προβάλλει με σθένος τον εθνικό της χαρακτήρα. Ακόμα περισσότερο ξεκαθαρίζει τα βασικά πολιτικά στρατόπεδα στο εθνομειονοτικό, στρέφοντας τα πυρά της όχι πλέον μόνο στους ανοιχτούς εχθρούς, αλλά και στους ψεύτικους φίλους. Η βαθιά συγκρότηση κάθε πολιτικού ρεύματος στην ιστορία έχει γίνει πάντα περισσότερο ενάντια στον ψεύτικο φίλο παρά στον ανοιχτό εχθρό. Στη συγκεκριμένα πολιτική περίοδο ο ψεύτικος φίλος έχει κύρια τη μορφή του έλληνα και βούλγαρου ψευτοδιεθνιστή, που επιδιώκουν την απορρόφηση τόσο της Δημ. της Μακεδονίας όσο και της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στην Ελλάδα στα δικά τους κοινά εθνικά σχέδια. Έχουμε πει πολλές φορές ότι αυτά τα σχέδια εντάσσονται, σε τελευταία ανάλυση, στην επιθετική στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" κάτω από ρώσικη ηγεμονία.

Το "ουράνιο τόξο" συγκεντρώνει τα πυρά του στο ζήτημα του ονόματος. Εδώ οι ρωσόδουλοι έχουν αναδειχθεί στους μεγαλύτερους νονούς των Βαλκανίων και έχουν αποφασίσει να βαφτίσουν ένα έθνος όπως αυτοί θέλουν αλλάζοντας το όνομά του από μακεδονικό σε σλαβομακεδονικό.

Έχουμε ξαναγράψει πως σε ό,τι αφορά τη μακεδονική εθνική μειονότητα στην Ελλάδα το όνομα Μακεδόνες δεν είναι η αρχή, αλλά η κατάληξη μιας δύσκολης πορείας του ελληνικού έθνους, για να φτάσει στην κατανόηση του δικού του εθνικού παρελθόντος και ν' αναγνωρίσει τα έθνη που στο δρόμο του τόσο βάναυσα καταπίεσε. Έτσι, αλλιώς θα πρέπει να μπαίνει το ζήτημα του ονόματος στην πρακτική του διάσταση, όταν η επαναστατική πρωτοπορία απευθύνεται στην πλατιά μάζα, την επηρεασμένη από το σοβινισμό, που πρέπει να διαφωτιστεί, κι αλλιώς όταν η ίδια η πρωτοπορία πρέπει να ξεκαθαρίσει την αρχική θέση της μπροστά στις μάζες και μπροστά στον εαυτό της.

Με αυτή την έννοια είναι σωστό που το "Ουράνιο τόξο" βάζει σε όσους εμφανίζονται σα συνεπείς δημοκράτες την υποχρέωση να κάνουν την τοποθέτησή τους αρχής πάνω στο ζήτημα του ονόματος.

Και είναι πραγματικά καταπληκτικό πώς συλλαμβάνονται μ' αυτό τον τρόπο όλοι εκείνοι που βολεύονται παίζοντας με το ζήτημα του ονόματος, ιδιαίτερα εκείνοι που στηρίζονται στο "σλαβομακεδόνες" των πρακτόρων του Κρεμλίνου.

Στην προκειμένη περίπτωση συλλαμβάνεται η "συνεπής" ΣΑΚΕ, που δίχως καθόλου να αναφέρεται ονομαστικά στο κείμενο της *Ζόρα* αισθάνθηκε να θίγεται.

Δημοσιεύουμε λοιπόν βασικά αποσπάσματα από την οργισμένη απάντηση της εφημερίδας της ΣΑΚΕ *Οκτώβρης* στη βέβηλη προειδοποίηση της *Ζόρα* και κλείνουμε κάνοντας έναν μικρό σχολιασμό στο κείμενο του *Οκτώβρη*.

<<Ο ελληνικός και ο βουλγάρικος εθνικισμός συναντώνται στο μακεδονικό ζήτημα στην κοινή συμφωνία τους άρνησης του μακεδονικού έθνους. Την ύπαρξη ανεξάρτητου κράτους τη θεωρούν προσωρινό αναγκαίο κακό, ευελπιστώντας σε δομική θνησιγένεια και μελλοντική αποσύνθεση.

Αυτό που συστηματικά αρνείται η ελληνοβουλγαρική προπαγάνδα είναι την ιδεολογική νομιμοποίηση του κράτους των Μακεδόνων, τη διεθνή δηλαδή αναγνώρισή του βάσει της αρχής της πολιτικής αυτοδιάθεσης των εθνών και του εξ αυτής απορρέοντος δικαιώματος του μακεδονικού έθνους στη χωριστή κρατική συγκρότηση.

Το ελληνικό πολιτικό κατεστημένο αναφερόμενο στους Μακεδόνες της ελλαδικής επικράτειας, αδυνατώντας πλέον να αποκρύψει την ύπαρξή τους, κάνει λόγο για δίγλωσσους ή σλαβόφωνους Έλληνες. Υπογραμμίζοντας τη γλωσσική διαφορετικότητα και κουλτούρα του πληθυσμού, επιδιώκει να περιορίσει το ζήτημα στη σφαίρα του φολκλόρ, αποφεύγοντας την πολιτική αντιπαράθεση με το οργανωμένο κίνημα των κατά το έθνος Μακεδόνων.

Το Ουράνιο Τόξο αποτελεί την οργανωμένη πολιτική έκφραση των κατά το έθνος Μακεδόνων στην Ελλάδα. Βασική αδιαπραγμάτευτη θέση και λόγος ύπαρξης του Ουράνιου Τόξου είναι το δικαίωμα της ισοπολιτείας των Μακεδόνων εντός των ορίων της ελλαδικής επικράτειας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και τη ζητούμενη αυτή ισοπολιτεία δεν την κατανοούμε με φολκλορικούς όρους, αλλά ως πολιτική αναδιανομής του πλούτου και δημοκρατικής νομής της εξουσίας.

Αρκετοί ασχολούμενοι με τα μακεδονικά πράγματα ξαναχρησιμοποιούν τελευταία την κομμουνιστικής παράδοσης φρασεολογία περί "Σλαβομακεδόνων" αντί του εθνικού Μακεδόνες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς απονήρευτα ή και από πολιτική ατολμία, όχι πάντως από κακή πρόθεση και συνειδητό αντιμακεδονισμό. Υπάρχουν ωστόσο κι εκείνοι που "σλαβομακεδονολογούν" μέσα στα πλαίσια διατεταγμένης κρατικής ή κομματικής υπηρεσίας (το είδος του ιδεολόγου εθνικιστή συναντάται στην Ελλάδα του '95 μόνο στα βιβλία της ιστορίας).

Τα όρια ανάμεσα στις δύο κατηγορίες είναι προς το παρόν για μας διακριτά. Επιθυμούμε πάντως να θυμίσουμε ότι πολλές φορές ο δρόμος του σοβινισμού και του ρατσισμού ανοίγεται από αφελείς δημοκράτες κινούμενους με τις αγνότερες αντιεθνικιστικές–αντιρατσιστικές προθέσεις.

Εξηγούμενοι καθαρά έτσι ώστε να επιλέξουμε και το μελλοντικό πεδίο της παρεξήγησης, όσο τουλάχιστον μας αφορά ουδεμία πολιτική σχέση έχουμε με "δίγλωσσους", "σλαβόφωνους", "σλαβομακεδόνες" και άλλους τινάς... Παρακαλούνται λοιπόν όσοι αναφέρονται στο Ουράνιο Τόξο και τις δραστηριότητές του να μην ξεχνάνε ότι αυτό πολιτεύεται στο όνομα των Μακεδόνων της Ελλάδας.

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ>>

Η απάντηση της ΣΑΚΕ με τίτλο *Υπάρχει και ο Εθνικισμός του καταπιεζόμενου έθνους*, αφού αναδημοσιεύει ένα μεγάλο απόσπασμα του κειμένου της *Ζόρα* που καταγγέλλει τον όρο "Σλαβομακεδόνες", γράφει:

«Θα 'πρεπε οι φίλοι του "Ουράνιου Τόξου" να είναι πολύ πιο προσεκτικοί, πιο σεμνοί και με κάποια δόση αυτογνωσίας, όταν αναφέρονται σε κείνους που έδοσαν και δίνουν αγώνες ενάντια στον εθνικισμό και που υπέστησαν πάμπολλες διώξεις επειδή υπερασπίστηκαν τα δικαιώματα των Σλαβομακεδόνων της Ελλάδας, πολύ πιο θαρραλέα απ' ό,τι το έκαναν οι ίδιες οι σλαβομακεδονικές οργανώσεις...

Ξέραμε δε πάντοτε να διαχωρίζουμε τον εθνικισμό του έθνους που καταπιέζει από τον εθνικισμό του έθνους που καταπιέζεται, γι' αυτό και δεν ανοίξαμε ποτέ μέτωπο με τα όσα εθνικιστικά γράφονται στη "Ζόρα" ...

Δεν μπορούμε όμως να δεχτούμε τέτοιου είδους μαθήματα, που προδίδουν και φτήνια. Όπως δεν μπορούμε να δεχτούμε τη διεκδίκηση του "μακεδονισμού" από μια μόνο εθνότητα, όταν στο χώρο της σημερινής ελληνικής Μακεδονίας έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει γενιές ολόκληρες από εκείνους που ήρθαν εκεί μετά το 1922 και που δικαίως αναγνωρίζουν αυτή την περιοχή σαν πατρίδα τους, όπως ακριβώς και οι (άλλοτε) "ντόπιοι".

Πάει πολύ να δεχόμαστε μαθήματα αντιεθνικισμού και αντιρατσισμού από το "Ουράνιο Τόξο", που έχει βουτήξει με τα μπούνια στην ευρωλαγνεία, που κατευθύνεται από κάποιους κοσμοπολίτες, που πίνει νερό στο όνομα της ΕΟΚ, που συνεργάζεται σε διεθνές επίπεδο με κινήματα εθνικιστικά, ακόμα και ρατσιστικά, που στις τελευταίες ευρωεκλογές, όταν καταβλήθηκε προσπάθεια από τον Άρειο Πάγο να αποκλειστούν κάποιες δυνάμεις (Αριστερή Κίνηση κατά της ΕΟΚ, ΑΚΟΑ και Ουράνιο Τόξο) απέκλεισε κάθε συνεργασία και έσπευσε να καταθέσει δήλωση νομιμοφροσύνης του φασιστικής έμπνευσης νόμου 59/1974.

Θεωρούμε λοιπόν τουλάχιστον θράσος να αποκαλούμαστε "αφελείς δημοκράτες", όχι μόνο γιατί δεν είμαστε δημοκράτες αλλά κομμουνιστές, αλλά και επειδή εμείς έχουμε σταθερά ανοιχτό μέτωπο ενάντια σε κάθε είδους εθνικισμό, πρώτα και κύρια ενάντια στον μεγαλοελλαδικό εθνικισμό κι ύστερα ενάντια σε κάθε μικροαστικό εθνικισμό, που κι αυτός σηκώνει εθνικά σύνορα ανάμεσα στους εργάτες, τους φτωχούς αγρότες, τους νέους των διαφορετικών εθνοτήτων.

Κι έχουμε αυτή τη στάση, γιατί έχουμε πάντα ανοιχτό μέτωπο ενάντια στο κεφάλαιο κι όχι κινούμενοι από κάποια γενική και αόριστη αντιεθνικιστική διάθεση, η οποία χαρακτηρίζει και τους κοσμοπολίτες ευρωλάγνους, που τρέχουν τα σάλια τους μπροστά στο διεθνές κεφάλαιο, που θέλουν διεθνική αντί για εθνική καταπίεση».

Δεν υπάρχει χειρότερος οπορτουνισμός από τον αλαζονικό. Η ΣΑΚΕ επιπλήττει το "Ουράνιο τόξο" για έλλειψη σεμνότητας, ενώ υπονοεί έλλειψη σεβασμού απέναντι *«σε εκείνους που έδοσαν και δίνουν αγώνες και που υπέστησαν πάμπολλες διώξεις»*, δηλαδή απέναντι στην ίδια.

Μα ποιον παριστάνει η ΣΑΚΕ; Μήπως το συνεχιστή του παλιού ΚΚΕ; Μα δεν έχει καμιά σχέση με αυτό, ούτε πολιτικοϊδεολογικά ούτε οργανωτικά.

Αν όχι, ποιους αγώνες έδωσε και δίνει η ΣΑΚΕ και ποιες διώξεις έχει υποστεί για τους "σλαβομακεδόνες"; Αλλά και αν υπόστηκε διώξεις που εμείς αγνοούμε, πόσες είναι αυτές οι πάμπολλες;

Οι παλιοί έλληνες διεθνιστές ασφαλώς υπέστησαν πολλές διώξεις για τους εθνικά μακεδόνες, αλλά απ' όσο ξέρουμε ποτέ δεν καμάρωσαν ότι υπέστησαν περισσότερες. Άλλωστε θα ήταν πολύ απίθανο να έχουν υποστεί περισσότερες, όταν οι εθνικά μακεδόνες της μειονότητας δοκίμασαν γενοκτονική επίθεση, εθνική εκκαθάριση, εξορία και καταδίκη στη "μη ύπαρξη".

Οι ψευτοαριστεροί πάντα επικαλούνται την ιστορία του κινήματος, δηλαδή τους άθλους των πατεράδων τους ή των εαυτών τους, όταν ήταν επαναστάτες. Και το κάνουν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο με τον οποίο οι εθνικιστές στηλιτεύουν τους πάντες μέσα από τους άθλους των υποτιθέμενων ή αληθινών προγόνων τους.

Αυτό το κάνουν όταν το παρόν τους είναι δύσκολο να δικαιολογήσει τους τίτλους που απονέμουν στον εαυτό τους. Πώς μπορεί λοιπόν **τώρα** η ΣΑΚΕ ή οποιοσδήποτε έλληνας ακτιβιστής, ακόμα και ο πιο γνήσιος επαναστάτης, να δεχτεί ότι δέχεται πιο πολλές πολιτικές πιέσεις από τις οργανώσεις των μακεδόνων;

Μα ούτε η ΣΑΚΕ, αλλά και ούτε η ΟΑΚΚΕ, ούτε καμιά άλλη ελληνική πολιτική οργάνωση δεν αποκλείστηκε από την τηλεόραση στις ευρωεκλογές, καμιάς δεν της κρύψανε τους ψήφους στους "διάφορους", ούτε τους κλέψανε τους ψήφους συστηματικά στα εκλογικά τμήματα. Αυτά χώρια από τις ατομικές αναρίθμητες πιέσεις, διώξεις, ταπεινώσεις, που όλοι οι δραστήριοι εθνικά μακεδόνες της μειονότητας έχουν υποστεί για δεκαετίες και υφίστανται και σήμερα.

Η καταπίεση της μακεδονικής εθνικής μειονότητας είναι η μεγαλύτερη ντροπή της Ελλάδας, και η υπεράσπισή τους το θερμόμετρο του δημοκρατισμού για τον καθένα σε αυτή τη χώρα.

Βεβαιότατα, κάθε εθνική μειονότητα έχει μέσα της τον εθνικισμό, ιδιαίτερα όταν είναι τσακισμένο το διεθνιστικό κίνημα του έθνους που καταπιέζει.

Αλλά αυτό τον εθνικισμό του καταπιεσμένου έχουν το δικαίωμα να το πολεμήσουν μόνο εκείνοι που υπερασπίζουν ατόφια, αποφασιστικά και ασυμβίβαστα τα καταπατημένα εθνικά δικαιώματα του καταπιεσμένου ως το τέλος.

Μα νομίζει στα σοβαρά η ΣΑΚΕ ότι μπορεί να ξεφύγει από το τρομαχτικό δίλημμα που της βάζει το "Ουράνιο τόξο", δηλαδή να αποφασίσει αν θα πάει με τους "νονούς" ή τη μειονότητα, με το να κατηγορεί το "Ουράνιο τόξο" για ευρωδουλεία;

Μα πώς γίνεται στην ευρώδουλη χώρα οι "κοσμοπολίτες ευρωλάγνοι" του "Ουράνιου τόξου" να μη μιλάνε στην τηλεόραση, να τους κλέβουν τους ψήφους κτλ. κτλ. και οι αντιευρωπαίοι κομμουνιστές και "όχι δημοκράτες" της ΣΑΚΕ να μιλάνε για τρία δεκάλεπτα στις βουλευτικές εκλογές του '93;

Ή μήπως η ΣΑΚΕ δεν κατάλαβε ότι η ΑΚΟΑ και το ΝΑΡ αποκλείστηκαν για λίγο επειδή τα πήρε ξώφαλτσα η οβίδα που έριξε ο Άρειος Πάγος στο ευρωλάγνο "Ουράνιο τόξο"; Ασφαλώς το ΝΑΡ, η ΑΚΟΑ και η ΣΑΚΕ βρίσκονται μίλια δεξιότερα από το "Ουράνιο τόξο" παρ' όλο που εκ του ασφαλούς πια δεν υπογράφουν τον 59 του '75.

Πραγματικά, αυτές οι κατηγορίες που απευθύνει η ΣΑΚΕ σε μια τερατωδώς καταπιεσμένη εθνική μειονότητα, που τώρα βγαίνει στο φως του ήλιου μετά από μισό αιώνα για να πει ένα "υπάρχω" στους δήμιούς της, δεν προέρχονται από "αφελείς δημοκράτες", αλλά από ανθρώπους που έχουν περάσει οριστικά στο στρατόπεδο του ρωσόφιλου αντιδυτικισμού, στρατόπεδο στο οποίο συμμετέχει με όλη του την ψυχή ο ελληνικός σοβινισμός.

Η ΣΑΚΕ προδίνεται από τη φράση κλειδί: *«Όμως δεν μπορούμε να δεχτούμε τη διεκδίκηση του μακεδονισμού από μια μόνο εθνότητα..., όταν γενιές ολόκληρες... δικαίως αναγνωρίζουν αυτή την περιοχή σαν πατρίδα τους»*.Εδώ είναι το ψητό. Η ΣΑΚΕ κάνει πως δεν καταλαβαίνει ότι οι Μακεδόνες που θεωρούν την ελληνική Μακεδονία πατρίδα τους δεν είναι **εθνικά Μακεδόνες**, αλλά **εθνικά Έλληνες**.

Αυτοί είναι Μακεδόνες, όπως άλλοι Έλληνες είναι Θράκες, άλλοι Κρήτες κτλ. Αυτοί που λένε ότι δεν μπορεί να είναι κανείς "εθνικά" Μακεδόνας είναι οι σοβινιστές. Πραγματικά, σύμφωνα με τους σοβινιστές, ένας εθνικά Μακεδόνας, στη βάση της μακάβριας εξίσωσης Μακεδονία ίσον Ελλάδα, είτε είναι Έλληνας είτε δεν υπάρχει.

Πραγματικά, στο έδαφος της ελληνικής Μακεδονίας ζουν δύο εθνότητες, οι Έλληνες και οι εθνικά Μακεδόνες. Όποιος λέει ότι ζει μια μόνο εθνότητα ασφαλώς είναι Έλληνας ή Μακεδόνας εθνικιστής.

Αυτός όμως που μιλάει για δύο πρέπει να τις ονομάσει και να σταματήσει να μιλάει για "μοίρασμα του μακεδονισμού" στο ζήτημα του εθνικού ονόματος. Ακόμα κι αν ονομάσει τη μια εθνότητα σλαβομακεδονική και την άλλη ελληνική, πάλι δε θα υπάρχει μοίρασμα του μακεδονισμού στο ζήτημα τους εθνικού **ονόματος**. Άρα τα περί μοιράσματος του "μακεδονισμού" χρειάζονται στη ΣΑΚΕ μόνο για να θολώσει τα νερά και να κρύψει τη σύμπλευσή της με τους Έλληνες σοβινιστές, που επίτηδες μπερδεύουν το γεωγραφικό με το εθνικό όνομα Μακεδονία. Η Βρετάνη είναι στη Γαλλία, αλλά από αυτήν πήρε το κρατικό της όνομα μια άλλη χώρα, και οι υπήκοοι αυτής της χώρας ονομάζουν τον εαυτό τους Βρετανό, χωρίς βέβαια να ενοχλούνται από αυτό τα τελευταία εκατόν πενήντα χρόνια οι ήσυχοι Βρετόνοι.

Είναι πραγματικά αδύνατο στη ΣΑΚΕ να κρύψει την οπορτουνιστική της ουρά προβάλλοντας τη διεθνιστική της περηφάνεια και καλυπτόμενη πίσω από την αντικεφαλαιοκρατική ενότητα των προλετάριων όλων των εθνοτήτων, δηλαδή αυτή τη σωτήρια για όλους τους σοσιαλεθνικισμούς των καταπιεστικών εθνών κούφια φράση.

Ο κνίτικος μεσαίωνας εκστρατεύει ενάντια στη Σένγκεν

Η ευρωπαϊκή συνθήκη του Σένγκεν για τη δημιουργία κοινών ευρωπαϊκών συνόρων και την ελεύθερη διέλευση από τους πολίτες των κρατών-μελών τέθηκε σε εφαρμογή για τις χώρες που την έχουν επικυρώσει τον περασμένο Μάρτιο με μια μεταβατική περίοδο ως τον Ιούλιο. Με το τέλος αυτής της μεταβατικής περιόδου ήρθε στην επιφάνεια το ζήτημα των κρατών που έχουν υπογράψει τη συνθήκη, αλλά δεν την έχουν επικυρώσει, όπως η Ελλάδα και η Ιταλία. Στην Ελλάδα ξεσηκώθηκαν αμέσως οι αντιευρωπαϊκές μεσαιωνικές κραυγές του σοσιαλφασιστικού μπλοκ και της ουράς του, με πρωτοστάτη πάντα το ψευτοΚΚΕ, ενάντια στο ενδεχόμενο της επικύρωσης. Τελικά η χώρα μας περιορίστηκε στη θέση του παρατηρητή.

Η συνθήκη του Σένγκεν αφορά την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και έχει την ίδια φύση και βαρύτητα με αυτή του Μάαστριχτ. Στην Ελλάδα έγινε γνωστή σαν τη συνθήκη που επιβάλλει ένα "τεράστιο ηλεκτρονικό φακέλωμα" για τους πολίτες της Ευρώπης, τη συνθήκη της "αστυνομικής ευρωτρομοκρατίας".

Ο θόρυβος που έχει ξεσηκώσει ο σοσιαλφασισμός έχει σα βάση το γεγονός ότι, για να λειτουργήσει η συνθήκη, που σημαίνει κατάργηση του ελέγχου στα σύνορα για τους πολίτες των κρατών-μελών, δημιουργήθηκε ένα ηλεκτρονικό Σύστημα Πληροφορικής (ΣΠΣ ή SIS), που λειτουργεί στο Στρασβούργο και περιλαμβάνει φακέλους για πρόσωπα που έχουν βεβαρημένο ποινικό μητρώο, που διώκονται για αξιόποινες πράξεις ή υπάρχουν ενδείξεις ότι ενέχονται σε αξιόποινες πράξεις. Με βάση τα στοιχεία για αυτά τα πρόσωπα, υπάρχει η δυνατότητα να μην επικρατεί η διέλευσή τους από τα κράτη-μέλη.

Η προώθηση αυτή της ευρωπαϊκής αστυνομικής συνεργασίας, που είναι απαραίτητη για την εφαρμογή της συνθήκης, εφόσον καταργούνται οι εσωτερικοί συνοριακοί έλεγχοι, αποτελεί -κατά τις θεωρίες του σοσιαλφασισμού- και τον κύριο στόχο αυτής της συνθήκης, που υποστηρίζουν πως είναι η επίθεση στις ατομικές ελευθερίες. Γενικότερα, προβάλλεται το σκηνικό ενός "εφιαλτικού αστυνομικού θρίλερ", στο οποίο πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει ο "μπαμπούλας" του κεντρικού ηλεκτρονικού υπολογιστή του ΣΠΣ, το εργαλείο του "τεράστιου ηλεκτρονικού φακελώματος".

Το πρόβλημα για το σοσιαλφασισμό δεν είναι καθόλου οι ατομικές ελευθερίες, οι οποίες άλλωστε δεν πλήττονται από τη συνθήκη. Το πρόβλημα είναι -πέρα από τη σταθερή αντιευρωπαϊκή του γραμμή- ότι στα πλαίσια της αστυνομικής συνεργασίας που προβλέπεται από τη συνθήκη του Σένγκεν περιορίζεται σημαντικά η ελευθερία κίνησης και η ασυλία που απολαμβάνουν στην Ελλάδα οι τρομοκρατικοί στρατοί της 17Ν και του ΕΛΑ, καθώς και των ανάλογων στρατών των Κούρδων, αφού προβλέπεται και η δυνατότητα των αστυνομικών μιας χώρας να δραστηριοποιούνται στο εσωτερικό μιας άλλης.

Επιφυλάξεις για τον τρόπο λειτουργίας του συστήματος πληροφοριών και της αστυνομικής συνεργασίας έχουν εκφράσει και άλλες χώρες, όπως άλλωστε είναι λογικό για ένα τέτοιο εγχείρημα. Οι αντιρρήσεις όμως του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα είναι διαφορετικής φύσης. Η κριτική του σοσιαλφασισμού στη συνθήκη του Σένγκεν θεωρεί σαν κύρια πλευρά της τη "δημιουργία του αστυνομικού ευρωπαϊκού κράτους". Και συνειδητά υποβαθμίζει την τεράστια σημασία που έχει αυτή η συνθήκη για την ενοποίηση της Ευρώπης, και από αυτή την άποψη και για τη χώρα μας, σαμποτάροντας για άλλη μια φορά την πορεία της χώρας σε μία ευρωπαϊκή κατεύθυνση, όπως ακριβώς είχε γίνει με τη Λευκή Βίβλο και το Μάαστριχτ.

Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιεί την προπαγάνδα ενάντια στο ευρωπαϊκό ηλεκτρονικό φακέλωμα για να δώσει ένα ακόμα χτύπημα στην ένταξη της χώρας μας σε αυτή τη μορφή ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Στην ημερίδα που διοργάνωσε το ψευτοΚΚΕ ενάντια στη συνθήκη του Σένγκεν ο Μάκης Μαΐλης, μέλος του Π.Γ. της Κ.Ε., "διαφώτισε" το ζήτημα ως εξής:

«Το πανευρωπαϊκό ηλεκτρονικό φακέλωμα των πολιτών, και ειδικότερα των εργαζομένων, εντάσσεται στην "ευρωπαϊκή ολοκλήρωση", με βάση τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, που στοχεύει στην επίτευξη κοινής εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής, αλλά και κοινής πολιτικής εσωτερικής ασφάλειας. Τα τεκταινόμενα αποτελούν συνειδητή επιλογή της αστικής τάξης. Το αστικό κράτος μετατοπίζει δικές του αρμοδιότητες σε διακρατικό επίπεδο, ισχυροποιώντας περισσότερο τον κατασταλτικό του ρόλο. Η ενοποίηση τού προσδίδει δύναμη, το κάνει πιο ισχυρό βραχίονα, για τη χώρα μας, του διεθνούς ιμπεριαλιστικού κέντρου. Οι μηχανισμοί του αποκτούν περισσότερο κύρος απέναντι στο λαϊκό κίνημα. Επομένως, η άποψη του βολεύεται με μια "καλή Σένγκεν" και όχι με την κατάργησή της δεν απέχει από εκείνη που θεωρεί ότι η πάλη πρέπει να γίνεται στην κατεύθυνση ενός καλύτερου Μάαστριχτ» (*Ριζοσπάστης*, 24/5).

Στα πλαίσια αυτής της εκστρατείας ήρθε ξανά στην επιφάνεια και ο ξεχασμένος Κουβελάκης σαν ο έντιμος υπουργός που είχε εκδηλώσει έντονα την αντίθεσή του σ' αυτά τα "βρώμικα σχέδια" της Ε.Ε.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ελλάδα συνεργάζεται με αστυνομίες ξένων χωρών και παρέχει πληροφορίες και φακέλους για άτομα καταδικασμένα στην Ελλάδα ή απλούς υπόπτους. Η συνεργασία αυτή είναι κοινός τόπος στα πλαίσια διεθνών συνθηκών και διακρατικών οργανισμών όπως η γνωστή INTERPOL. Ο σοσιαλφασισμός δημαγωγικά ανακαλύπτει ξαφνικά ότι μια τέτοια αστυνομική συνεργασία σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι σκάνδαλο και θανάσιμο πλήγμα στις ατομικές ελευθερίες, τη στιγμή μάλιστα που αυτή δεν είναι κύριο αντικείμενο της συνθήκης, αλλά πλαισιώνει την ελεύθερη διάβαση των συνόρων.

Αν διαβάσει κανείς το κείμενο της συνθήκης, θα διαπιστώσει ότι η συνεργασία αυτή βρίσκει τα όριά της στις ρυθμίσεις των εθνικών νομοθεσιών και δεν υπάρχει το ζήτημα της ασυδοσίας και της "ευρωτρομοκρατίας", που βάζει ο σοσιαλφασισμός.

Από εκεί και πέρα είναι πολύ αμφίβολη η προστασία που μπορεί να προσφέρει έναντι της πολύ πιο δημοκρατικής "ευρωτρομοκρατίας" η ελληνική εθνική νομοθεσία, που έχει χρησιμοποιηθεί ως βάση για διώξεις αφισών, φυλλαδίων, προκηρύξεων και συνθημάτων που προπαγάνδιζαν "εγκληματικές" ιδέες όπως το δικαίωμα της Δημ. της Μακεδονίας στην εθνική της ανεξαρτησία και την αντίθεση στο φασίστα Κάρατζιτς.

Η πραγματική απειλή για τα δημοκρατικά δικαιώματα στη χώρα μας δεν είναι η συνθήκη του Σένγκεν, αλλά η πολιτική του σοσιαλφασισμού, που θέλει να δέσει τη χώρα μας στο πολεμικό άρμα της ρώσικης υπερδύναμης.

... Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

ων και της ασφάλειας αυτών των κτιρίων. Η ανάλογη κριτική πρέπει να γίνει σε κάθε προϊόν που παράγεται με καπιταλιστικό τρόπο, είτε πρόκειται για ένα κτίριο, είτε για ένα αεροπλάνο, είτε για ένα αυτοκίνητο, είτε για ένα είδος διατροφής, που είναι μέσο κατανάλωσης, είτε για μια μηχανή που είναι μέσο παραγωγής και αφορά την ασφάλεια του εργάτη-παραγωγού που τη χειρίζεται.

Έτσι, το πρώτο και βασικότερο εμπόδιο που βάζει ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής στην ασφάλεια των κατασκευών του είναι ότι δεν την προσφέρει όσο αυτή δεν έχει γίνει βασική ανάγκη της ζήτησης, οπότε και της κοινωνίας, δηλαδή όσο οι καταναλωτές δεν έχουν αποκτήσει τη γνώση του κινδύνου ή τα μέσα για να αποτραπεί αυτός ο κίνδυνος ή το κοινωνικό και ατομικό κόστος αυτής της αποτροπής.

Όμως στις δοσμένες συνθήκες είναι το κεφάλαιο που είναι ιδιοκτήτης της επιστημονικής γνώσης και οργανωτής και προγραμματιστής της επιστημονικής έρευνας. Αλλά το κεφάλαιο σαν κεφάλαιο δεν έχει κανέναν ειδικό λόγο να επενδύσει για να ερευνήσει και να εμβαθύνει στην ασφάλεια των κατασκευών, ούτε για να παράγει νέες μέθοδες και υλικά, ούτε να διαφωτίσει τις μάζες για το ζήτημα της ασφάλειας πριν αυτές σαν καταναλωτές το απαιτήσουν μέσα από την αιματηρή εμπειρία τους. Η διαφορά βρίσκεται στο βάθος στο ότι οι λαοί βάζουν την ασφάλεια της ζωής και της υγείας τους πριν απ' όλα, ενώ το κεφάλαιο βάζει το κέρδος του πάνω απ' όλα. Έτσι, λοιπόν, μόνο όταν οι λαοί γίνουν οι ίδιοι οργανωτές της έρευνας και της παραγωγής, όταν δηλαδή η κοινωνία θα παράγει για τον εαυτό της, μόνο τότε το ζήτημα της ασφάλειας των προϊόντων της ανθρώπινης δραστηριότητας, καθώς και το ζήτημα της ασφάλειας της ίδιας της εργασίας, θα πάρει τη σπουδαία θέση που του ταιριάζει.

Η υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής και της υγείας εκδηλώνεται εκεί που το κεφάλαιο λειτουργεί συγκεντρωμένα και συνειδητά σαν κράτος. Είναι χαρακτηριστικό ότι το κράτος του κεφαλαίου τοποθετεί όρια και όρους για την ασφάλεια των προϊόντων και της χρήσης τους μόνο όταν τα θύματα έχουν ξεπεράσει τα όρια μιας πελώριας επιδημίας. Η παγκόσμια αυτοκινητοβιομηχανία, για παράδειγμα, επέτρεπε στον εαυτό της εκατόμβες νεκρών για ένα τέταρτο του αιώνα πριν το σύγχρονο αστικό κράτος αρχίσει να βάζει δειλά-δειλά μερικά στάνταρ ασφαλείας στις αυτοκινητοβιομηχανίες για τα προϊόντα τους. Γι' αυτό χρειάστηκε μια ολοένα και μεγαλύτερη αντίσταση των οργανώσεων καταναλωτών στις αναπτυγμένες χώρες, όσο και το άμεσου πρακτικού ενδιαφέροντος για τους κρατικούς προϋπολογισμούς των χωρών αυτών ζήτημα του υψηλού κόστους της κρατικής περίθαλψης για τα θύματα των τροχαίων.

Κάπως έτσι τοποθετούνται και τα κρατικά στάνταρ ασφάλειας στις κτιριακές κατασκευές, δηλαδή οι αντισεισμικοί κανονισμοί. Αυτά τα στάνταρ είναι συνήθως λίγο πιο μπροστά από τη μέση συνείδηση του κεφαλαίου των κατασκευών, αλλά πολύ πιο πίσω από τις επιστημονικά διαπιστωμένες ανάγκες για ασφάλεια των πληθυσμών.

Η περιοχή της Καλιφόρνιας είναι ο καλύτερος χώρος για τη μελέτη του ζητήματος της αντισεισμικής ασφάλειας, επειδή συνδυάζει τους μεγαλύτερους σεισμούς με τον πιο αναπτυγμένο καπιταλισμό. Εκεί οι ειδικοί έχουν καταγγείλει, ιδιαίτερα στην περιοχή του Σαν Φρανσίσκο, το γεγονός ότι κτίζονται πολύ υψηλά κτίρια σε όλο και πιο επικίνδυνες εδαφολογικά περιοχές.

Ασφαλώς τα πολύ ψηλά κτίρια αποτελούν πρόοδο και ασφαλώς η στατική επιστήμη "αντιπαλεύει" και τα αδύναμα εδάφη, αλλά η αμερικάνικη αστική τάξη έχει κάθε λόγο να πάρει ρίσκα χτίζοντας ψηλά κτίρια σε αδύναμα εδάφη και να εξαντλήσει όλη τη σοφία της επιστήμης για να πετύχει όσο γίνεται πιο ασφαλή δόμηση εκεί, επειδή αυτά τα εδάφη είναι καθαρό χρυσάφι.

Όμως η ασφαλής δόμηση είναι πάντα μέσα στα όρια του ακραίου στατιστικά ενδεχόμενου, δηλαδή είναι σχετική, και αυτά τα όρια όλο και στενεύουν όταν συσσωρεύονται οι αρνητικοί παράγοντες, και μάλιστα τόσο ρευστοί και απροσδιόριστοι παράγοντες, όπως είναι η ποιότητα του εδάφους.

Εννοείται ότι οι λαοί σκέφτονται διαφορετικά. Σε μια κοινωνία δίχως καπιταλιστική ιδιοκτησία της γης δε θα υπήρχε κανείς λόγος μια πόλη να επεκταθεί σε σαθρά εδάφη, κι ακόμα λιγότερο να κτιστούν σ' αυτά τα εδάφη πολύ ψηλά κτίρια. Η κοινωνία δίχως καπιταλιστικό κέρδος δε θα είχε κανένα λόγο να μη μετατρέψει αυτά τα εδάφη σε πάρκα.

Αυτή η διαφορά που περιγράψαμε ανάμεσα στο πώς αντιμετωπίζει το κεφάλαιο και πώς οι λαοί το ζήτημα της ασφάλειας και τι σημαίνει ο εμπορευματικός χαρακτήρας αυτής της τελευταίας γίνεται πιο χτυπητή, όταν διακρίνουμε τον ταξικό της χαρακτήρα.

Βέβαια, το κράτος τοποθετεί τα όρια του αντισεισμικά νόμιμου, αλλά δεν υπογράφει κανένα συμβόλαιο με τους πολίτες ότι θα τους εξασφαλίσει από τον κίνδυνο της κατάρρευσης.

Όμως η αστική τάξη σαν καταναλωτής της ασφάλειας επιτρέπει στον εαυτό της να ξεπεράσει κατά πολύ τις επίσημες απαιτήσεις και να κτίσει ένα αντισεισμικό φρούριο για τον άνετο ύπνο της. Μπορεί δηλαδή να κτίσει ένα μονόροφο κτίριο από σίδερα και να τελειώσει με το φυσικό φαινόμενο που λέγεται σεισμός.

Αντίθετα, ο φτωχός προλετάριος, όταν δε θα χωθεί σε κάποιο αυθαίρετο φτιαγμένο από τραπουλόχαρτα σε κάποια από τα γκέτο των σύγχρονων μεγαλουπόλεων, θα πρέπει πάντα να ζήσει σε ένα κτίριο που βρίσκεται μέσα στα όρια της μίνιμουμ ασφαλούς καπιταλιστικής κατοικίας, μέσα στα όρια δηλαδή που βάζει το αστικό κράτος και το ειδικό συμφέρον του αστού κατασκευαστή.

Όσο θα υπάρχει ταξική κοινωνία θα υπάρχει αυτή η διαφορά. Ο πλούσιος θα αρρωσταίνει και θα τραυματίζεται δυσκολότερα, γιατί θα ζει υγιεινότερα και θα κυκλοφορεί με ασφαλέστερο αυτοκίνητο, ενώ από την άλλη μεριά θα "επιδιορθώνεται" και θα σώνεται από τον καλύτερο γιατρό μέσα στο καλύτερο νοσοκομείο.

Φτιαγμένη πριν ή μετά το 1981, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η πολυκατοικία του Αιγίου δεν ήταν για την αστική τάξη της πόλης και το ξενοδοχείο προοριζόταν για τον πιο φτωχό τουρισμό.

Αυτή η πλευρά συνήθως ξεφεύγει από τους σοσιαλφασίστες, που τους αρέσει να χτυπάνε τον καπιταλισμό γενικά, αλλά φροντίζουν να μη διακρίνουν ανάμεσα στην αστική τάξη και το λαό, όταν αυτή η αστική τάξη δεν είναι το τμήμα της μεγαλοαστικής τάξης που μισούν περισσότερο.

Το ηρωικό Σεράγεβο αντιστέκεται

Στις 18 Ιούνη οι Σέρβοι φασίστες απελευθέρωσαν και τους τελευταίους κυανόκρανους ομήρους του ΟΗΕ παρουσία του ανθρώπου του Μιλόσεβιτς Γιόβισα Στάνισιτς.

Ήδη προηγούμενα οι Σέρβοι είχαν πάρει όλες τις απαραίτητες εγγυήσεις για την ασφάλειά τους. Οι δυνάμεις των κυανόκρανων είχαν κυριολεκτικά παραλύσει κάτω από τη γραμμή του ρωσόφιλου Γκάλι "να σταθεροποιηθεί η κατάσταση" ή, αλλιώς, "να επιστρέψουμε στο στάτους κβο". Τα βαριά όπλα όλα στα χέρια των Σέρβων, η ανθρωπιστική βοήθεια ανύπαρκτη, οι "ασφαλείς περιοχές" στο έλεος των Σέρβων και το Σεράγεβο άοπλο κυριολεκτικά κάτω απ' το σέρβικο βαρύ πυροβολικό. Γι' αυτό κινήθηκε ο βοσνιακός στρατός να προστατέψει το πολιτικό κέντρο της αντίστασης. Γιατί ο ΟΗΕ είχε παραδώσει ολόκληρη τη Βοσνία στους Σέρβους, με τη γραμμή "δε συγκρουόμαστε με τους Σέρβους οποιαδήποτε παραβίαση κι αν κάνουν". Την ίδια μέρα που απελευθερώθηκαν οι κυανόκρανοι οι Σέρβοι φασίστες έριξαν μια οβίδα στο προάστιο του Σεράγεβο Ντομπρίνια δολοφονώντας εννέα πολίτες που περίμεναν στην ουρά για νερό. Το ίδιο επαναλήφθηκε και χθες (22/6).

Μια μέρα μετά έφτανε στο Βελιγράδι ο ρώσος απεσταλμένος Τσούρκιν και ανακοίνωνε ότι εξέτασε με το Μιλόσεβιτς "νέες ρώσικες προτάσεις". Ακολούθησε ανακοίνωση του Γέλτσιν ότι συμφώνησε με τη Γαλλία πως δε θα υπάρξουν άλλοι ΝΑΤΟϊκοί βομβαρδισμοί των Σέρβων φασιστών. Στο μεταξύ ο Τσούρκιν συνομιλεί ακατάπαυστα τόσο με το Μιλόσεβιτς όσο και με τον Κάρατζιτς.

Προηγούμενα στη σύσκεψη των επτά πιο ανεπτυγμένων χωρών του κόσμου με τη συμμετοχή της Ρωσίας είχε βγει ανακοίνωση που καλούσε όλα τα μέρη να σταματήσουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και να αρχίσουν συνομιλίες. Την ώρα ακριβώς που ο βοσνιακός στρατός προσπαθούσε να εμποδίσει το στραγγαλισμό του Σεράγεβο απ' τους Σέρβους φασίστες!

Φαίνεται, λοιπόν, πως οδηγούμαστε σε ένα νέο σχέδιο διαμελισμού της Βοσνίας, που θα παραχωρεί περισσότερα σταρατηγικά εδάφη στο σέρβικο φασισμό, θα κατοχυρώνει το "δικαίωμα" των κατεχόμενων εδαφών να ενωθούν με τη Σερβία και θα βρίσκεται στην πορεία της ολοκληρωτικής άρσης του εμπάργκο ενάντια στη φασιστική Σερβία.

Ο σερβικός φασισμός κάτω από την καθοδήγηση της ρώσικης υπερδύναμης, αφού συνέλαβε ολόκληρη την ανθρωπότητα στο πρόσωπο των κυανόκρανων του ΟΗΕ, οδήγησε στον εξευτελισμό και την ταπείνωση ολόκληρο το διεθνές δίκαιο που είχαν κερδίσει οι λαοί όλου του κόσμου με τους αντιφασιστικούς και αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες τους. Η πολιτική νίκη του άδικου φέρνει σε πιο δυσχερή θέση τη μικρή και ηρωική Βοσνία και την υποχρεώνει πιθανόν σε μια νέα υποχώρηση. Αν αυτό συμβεί, θα οδηγήσει και σε μια ισχυροποίηση του ιρανικού τύπου ισλαμισμού μέσα στη βοσνιακή ηγεσία. Σα συνέχεια θα έχει τη γραμμή του συμβιβασμού με τους Σέρβους φασίστες.

Η κύρια αδυναμία της Βοσνίας είναι ότι δεν έχει τα μέσα να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Το εμπάργκο των όπλων σε βάρος της Βοσνίας το ονόμαστε ο πρωθυπουργός της Βοσνίας Σίλατζιτς ένα "όργανο γενοκτονίας". Οι Βόσνιοι, παρά την αριθμητική υπεροχή του στρατού τους, παρά την ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη αυτού του στρατού, στερούνται εκείνα τα όπλα που θα ανατρέψουν τη στρατηγική πορεία του πολέμου για την απελευθέρωση της χώρας τους: βαρύ πυροβολικό και τανκς. Μέχρι να αποκτήσουν αυτά τα στρατηγικά όπλα θα εξαναγκάζονται σε πολιτικές υποχωρήσεις, σε μικρές στρατιωτικά νίκες που όμως δε δίνουν μια μεγάλη ανάπτυξη του ηθικού και θα προετοιμάζονται για ένα μεγάλης διάρκειας πόλεμο. Όλα, σε τελευταία ανάλυση, θα κριθούν απ' την αντοχή και τη δύναμη της ίδιας της Βοσνίας, αλλά και απ' τους πολιτικούς συσχετισμούς που θα αναπτυχθούν μέσα στο βοσνιακό επιτελείο, μέσα στην εθνική αστική τάξη της Βοσνίας. Οι αντιθέσεις αυτές θα βγουν ορμητικά στο φως και θα καθορίσουν το μέλλον του βοσνιακού αγώνα. Θα είναι μια πορεία αργή και βασανιστική, γεμάτη ήττες και νίκες, μια πάλη που θα εξελιχθεί σε όλο της το μεγαλείο.

Απ' την άλλη η Κροατία, σαν ταλαντευόμενη και μεσοβέζικη δύναμη, θα είναι αναγκασμένη να σέρνεται απ' το σοβινισμό της και να χώνεται στο βούρκο της ντροπής και της εξαθλίωσης, όταν εναντιώνεται στο να εξοπλιστούν οι Βόσνιοι, αλλά και να συγκρούεται με το σέρβικο φασισμό. Ήταν ακριβώς η θέση της ενάντια στην άρση του εμπάργκο όπλων στους Βόσνιους που της εξασφάλισε τη γρήγορη και εύκολη ανακατάληψη της Δυτικής Σλαβονίας απ' τους Σέρβους. Αυτό τώρα αποδείχνεται.

Στις 15 Μάη ο επικεφαλής του στρατού των Σέρβων της Κράινα στρατηγός Μίλαν Σελέκεκιτς παραιτήθηκε καταγγέλλοντας ότι υπήρξε προδοσία απ' το εσωτερικό που οδήγησε στην κατάληψη της Δυτικής Σλαβονίας απ' τους Κροάτες (*Καθημερινή*, 20 Μάη). Οι κατηγορίες του απευθύνονταν στο Μιλόσεβιτς και στον Κάρατζιτς που δεν κινήθηκαν για να βοηθήσουν τους Σέρβους "αδερφούς" τους.

Ο κροάτικος σοβινισμός, που εκφράζει ο Τούντζμαν, έχει παραφουσκώσει απ' την κροατοβοσνιακή ομοσπονδία (ένα ρώσικης έμπνευσης σχέδιο που εκτέλεσε άριστα ο φιλορώσος Κλίντον), που δε θέλει σε καμιά περίπτωση την ισχυροποίηση των Βοσνίων γιατί γνωρίζει καλά ότι θα οδηγήσει στην ανατροπή αυτής της ομοσπονδίας, που είναι η άρνηση του ενιαίου εθνικού βοσνιακού κράτους. Γι' αυτό, παρόλο που επιτρέπει τον εφοδιασμό των Βοσνίων μέσα απ' τα εδάφη της Κροατίας με ελαφρύ κυρίως οπλισμό, αρνιέται στην ουσία τον εξοπλισμό τους με βαριά όπλα. Ο έξαλλος κροατικός σοβινισμός αρνιέται να δει πέρα απ' το τρελό του πάθος για νέα εδάφη, να δει ότι μόνο το ενιαίο αταλάντευτο μέτωπο με τη Βοσνία μπορεί να του επιτρέψει την εδαφική ενότητα της Κροατίας και την απελευθέρωση των εδαφών τους απ' τους σέρβους φασίστες. Έτσι, μόνο η ανατροπή αυτού του σοβινισμού στην Κροατία μπορεί να επιτρέψει τον ανυποχώρητο αντισέρβικο αγώνα και την απελευθέρωση των δύο χωρών απ' το σέρβο εισβολέα. Η Ευρώπη, κύρια αυτή την περίοδο σα Γαλλία και Βρετανία, είναι αναγκασμένη να παραπαίει και να ανταμείβει το σέρβικο φασισμό. Γιατί λειτουργεί με το ιμπεριαλιστικό της ανταναακλαστικό ενάντια σε μια χώρα του τρίτου κόσμου, όπως είναι η Βοσνία, χρησιμοποιώντας το βασικό εργαλείο του διαμελισμού της, τις δυνάμεις των κυανόκρανων του ΟΗΕ. Αυτό χρησιμοποιεί σαν απειλή όποτε ο βοσνιακός στρατός χτυπάει τους σέρβους κατακτητές, γιατί ξέρει ότι πριν εξοπλιστούν οι Βόσνιοι η απόσυρση των δυνάμεων του ΟΗΕ (οι οποίες συγκροτούνται κυρίως απ' αυτές τις δύο χώρες) θα σημάνει τη σφαγή των βοσνιακών πόλεων που αποκαλούνται χαριτωμένα "ασφαλείς περιοχές". Αλλά είναι καταδικασμένη να εξευτελίζεται, επειδή η πολιτική της ηλιθιότητας την εμποδίζει να δει τη Ρωσία σαν κύριο εχθρό πίσω απ' τη Σερβία και να συγκρουστεί μαζί της. Έτσι υπόταξε και την περίφημη δύναμη ταχείας επέμβασης, μετά από απαίτηση της Ρωσίας, σ' ένα ρόλο παρατηρητή της ειρήνης στη Βοσνία.

Οι ΗΠΑ είναι αναγκασμένες να σέρνονται πίσω από το φιλορώσο Κλίντον, που πρόσφατα άλλαξε τον αμερικανό πρεσβευτή στη Βοσνία και έβαλε τον Τζον Μένζις, έναν άνθρωπο που είναι υπέρ των άμεσων επαφών με τους Σερβοβόσνιους. Η σύγκρουση που έχει ξεσπάσει μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη ανάμεσα στον Κλίντον και στο αντισέρβικο Κογκρέσο (που κυριαρχείται απ' τους Ρεπουμπλικάνους), αλλά και μέσα στο επιτελείο του ίδιου του Κλίντον, όπου οι αντισέρβοι εκφράζονται μέσα απ' το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών, το σύμβουλο Εθνικής Ασφάλειας Άντονι Λέικ και την πρέσβειρα στα Ηνωμένα Εθνη Μαντλίν Όλμπραϊτ, θα επιδράσει αναπόφευκτα στις παγκόσμιες εξελίξεις. Ήδη είναι μια αντίθεση που μεταφέρεται μέσα στο ίδιο το ΝΑΤΟ και οδηγεί σε σύγκρουση ΝΑΤΟ και ΟΗΕ, που έχει σαν αρχηγό του το φιλορώσο Γκάλι. Αλλά η αντισέρβικη κατεύθυνση δεν μπορεί να κυριαρχήσει όσο ο υφεσιασμός απέναντι στη Ρωσία, που κυριαρχεί ακόμα και μέσα στην αντισέρβικη τάση που εκφράζεται στο επιτελείο του Κλίντον, δεν μπορεί να διακρίνει τη Ρωσία σαν κύριο αντίπαλο και όχι σα συνεργάτη. Αλλά και μέσα στους Ρεπουμπλικάνους που δεν μπορούν να συγκρουστούν μετωπικά με τον Κλίντον πάνω στη Ρωσία, γιατί αυτό θα είχε σαν αναγκαία συνέπεια την ανατροπή του. Πάντως το τελευταίο ψήφισμα του Κογκρέσου για την άρση του εμπάργκο όπλων ήταν το πιο αποφασιστικό μέχρι τώρα, γι' αυτό και οδήγησε στο βέτο του Κλίντον. Μια μεγάλη πλειοψηφία των Δημοκρατικών (120 υπέρ, 71 κατά) ενώθηκε με μια μεγάλη πλειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων (198 υπέρ, 28 κατά) και ψήφισαν για την άρση του εμπάργκο όπλων με τελική ψηφοφορία 318 υπέρ έναντι 99 κατά.

Ο Βόσνιος πρωθυπουργός Σίλατζιτς, που ήταν παρών στην ψηφοφορία, δήλωσε: *«Αυτό δείχνει καθαρά ότι η θέληση του αμερικανικού λαού -3 προς 1- είναι η άρση του εμπάργκο όπλων»*. Αναγκαστικά αυτή η πάλη θα έχει και συνέχεια.

Προβοκάτσια ενάντια στην Τσετσενία

Στις 15 Ιούνη 100 περίπου Τσετσένοι αντάρτες με επικεφαλής το Σαμίλ Μπασάεφ επέδραμαν στην πόλη Μπουντενιόφσκ της νότιας Ρωσίας, 120 περίπου χλμ. απ' τα σύνορα με την Τσετσενία. Η πόλη αυτή έχει 54.000 κατοίκους. Οι αντάρτες χτύπησαν μια σειρά από κυβερνητικά κτίρια στην πόλη, συνέλαβαν κύρια άοπλους ομήρους και οχυρώθηκαν στο νοσοκομείο του Μπουντενιόφσκ απαιτώντας την αποχώρηση του ρώσικου στρατού από την Τσετσενία. Οι Ρώσοι μετά από δύο επιδρομές των ρώσικων επίλεκτων δυνάμεων "Άλφα", που είχαν σαν αποτέλεσμα το θάνατο πολλών ομήρων, αναγκάστηκαν να διαπραγματευθούν με τον Μπασάεφ.

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός της Ρωσίας Τσερνομίρντιν αναγκάστηκε να υποσχεθεί εκεχειρία στην Τσετσενία και διαπραγματεύσεις, για πρώτη φορά σε υψηλό επίπεδο, με τους Τσετσένους. Οι αντάρτες τελικά διέφυγαν με την προστασία ρώσων βουλευτών, δημοσιογράφων και ομήρων τους οποίους άφησαν μετά.

Ο πρόεδρος της Τσετσενίας καταδίκασε την ενέργεια των ανταρτών, τη χαρακτήρισε προβοκάτσια και είπε πως αυτοί δεν εκτελούν διαταγές του.

Είναι σίγουρο πάντως πως αυτή η ενέργεια εξέθεσε τον ηρωικό αγώνα του τσετσένικου λαού, που συγκλόνισε τον κόσμο. Αυτή η πράξη, ανεξάρτητα από τα πιθανά κίνητρά της, λειτούργησε σα μια τεράστια προβοκάτσια, ακριβώς γιατί ο αγώνας ενός ολόκληρου λαού κατέβηκε στο επίπεδο μιας τρομοκρατικής πράξης ενάντια σε άμαχο πληθυσμό, τη στιγμή μάλιστα που η αντίσταση του τσετσένικου λαού αναζητεί απεγνωσμένα διεθνή υποστήριξη.

Ο Μπασάεφ και οι άντρες του πρόσφεραν τα προσχήματα στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό να στηρίξει τις βρωμερές και συκοφαντικές του κατηγορίες ότι η Τσετσενία είναι το κέντρο του οργανωμένου εγκλήματος. Προκάλεσε επίσης την καταδίκη των Τσετσένων από τη σύνοδο των 7 αναπτυγμένων χωρών του κόσμου (με τη συμμετοχή της Ρωσίας) σαν εγκληματιών.

Δημοσιεύουμε επιστολή του συγγρ. Ν. Δανδή στη ΝΑ

Η "αγία ζώνη"

Ο γάλλος συγγραφέας Αντρέ Μαλρό (Υπουργός Πολιτισμού επί Ντε Γκολ) είχε προβλέψει ότι στα τέλη του 2Οού και στις αρχές του 21ου αιώνα θα υπάρξουν ισχυρές θεοκρατικές τάσεις, που θα επιφέρουν ένα Νέο Μεσαίωνα, εάν φυσικά δεν υπάρξει Αντίσταση από τους Ορθολογιστές.

Στην "καθ' ημάς" Ανατολή, ο Νέος Μεσαίωνας έκανε εδώ την εμφάνισή του. Οι σπόροι ερρίφθησαν από μερικά κακομαθημένα πλουσιόπαιδα, που, αφού απέτυχαν να πείσουν την παραδοσιακή αριστερά ότι ήταν μαρξιστές, στράφηκαν στη σιγουριά που προσφέρει το Παπαδαριό (χρησιμοποιώ τον όρο με τη φόρτιση που έχει από τον Κοραϊσμό). Έτσι, ο Νεοορθόδοξος Φασισμός, παραποιώντας την Ιστορία με τρόπο που θα ζήλευαν οι κονδυλοφόροι του "Τζουγκασβιλισμού" (άλλωστε, κατά τον Κορνήλιο Καστοριάδη, ο Ιωσήφ Στάλιν αποτελεί το πολιτικό πρότυπο της Ορθοδοξίας), εξυμνώντας ψυχιατρικώς αποδεδειγμένους παράφρονες (π.χ. ο Μακρυγιάννης, που ο Ραφαηλίδης τον υποπτεύεται και για αρχαιοκάπηλο) και προβάλλοντας ως "αγωνιστές" ιστορικώς εξακριβωμένους πράκτορες του τσάρου (Κοσμάς ο Αιτωλός και Παπουλάκος), καλλιεργεί μια αντιδυτική ψύχωση προς όφελος της "Ομοδόξου" Ρωσίας.

Προωθώντας τα συμφέροντα του ρώσικου ιμπεριαλισμού και των Βαλκάνιων συνοδοιπόρων του, οι Νεοορθόδοξοι χρησιμοποιούν το λεγόμενο Άγιον Όρος, που, ελεγχόμενο από το Ρωμέικο Σοβινισμό, αντιστέκεται στη ρώσικη προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν οι Σλαυορθόδοξες Μονές ως όργανα του Καγκεμπίτη Πατριάρχη Μόσχας Αλέξιου (στη διαμάχη αναμίχθηκε και ο γηραιός άγγλος βυζαντινολόγος Στήβεν Ράνσιμαν, που εξ αφελείας ή όχι τοποθετήθηκε εναντίον του νεοελληνικού σοβινισμού και υπέρ της ρώσικης προπαγάνδας).

Μετά την "επιτυχή" παρουσία της θρησκευτικής εικόνας "Άξιον εστί" στην Αθήνα (θυμίζω ότι την κοσμοπλημμύρα των πιστών ακολούθησε καταιγισμός κατηγοριών για σκάνδαλα οικονομικής διαχείρισης των χρημάτων που πρόσφερε το "χριστεπώνυμον ποίμνιον"), ήρθε η σειρά της "Αγίας Ζώνης" της Παναγίας. Φυσικά το επιδειχθέν αντικείμενο ουδεμία σχέση έχει με τη Μητέρα του Θεού. Η διαβόητη ζώνη υφάνθηκε τον 9ο αιώνα, χρησιμοποιήθηκε για να επιβληθεί ο Εορτασμός της Παναγίας στις 15 Αυγούστου και, αφού πέρασε σε διάφορα χέρια, κατέληξε σε Μονή του Αγίου Όρους, ως δώρο Σέρβου Πρίγκηπος.

Είναι λοιπόν προφανές ότι ο θόρυβος για το "μαγικό αντικείμενο" (όπως χαρακτήρισε ο διαπρεπής θεολόγος κ. Σάββας Αγουρίδης το περιφερόμενο "τοτέμ") έγινε για να "υπενθυμίσει" στους Ρωμιούς αυτή τη συγκεκριμένη προσφορά των "αδελφών" Σέρβων. Και ίσως αυτή η προπαγανδιστική κίνηση να πετύχαινε το σκοπό της, αλλά ο χειρισθείς την υπόθεση αρχιμανδρίτης (ο Τιμόθεος Ηλιάκης, που ο έμπιστος του πρώην Προέδρου Κων/νου Καραμανλή, ο Παύλος Καμβύσης, τον θεωρεί άνθρωπο της Εκάλης) υπερέβη κι αυτές ακόμα τις νεοορθόδοξες υπερβολές. Έτσι ο Μητροπολίτης Εδέσσης Χρυσόστομος, διεκδικώντας, προφανώς, ταυτόχρονα τη διαδοχή του Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, παρενέβη και κατήγγειλε το "χριστεμπόριο". Με τις καταγγελίες του Εδέσσης και την προβολή του θέματος από τα Μ.Μ.Ε. η φιλοσερβική προπαγανδιστική επιχείρηση κατέληξε σε φιάσκο. Όμως, αν μην επαναπαυθούμε. Υπάρχει το ανοικτό μέτωπο της Ροτόντας στη Θεσσαλονίκη. Υπάρχουν πολλές μάχες που πρέπει να δοθούν και να κερδηθούν. Φιλελεύθεροι και Μαρξιστές ενωμένοι κατά των κοινών εχθρών (Σοβινισμός, Ξενοφοβία, Ρατσισμός και Θρησκοληψία) θα παλαίψουν έχοντας υπ' όψη το γνωστό αφορισμό του Μαρξ: "Ή θα είναι κανείς με την Επανάσταση ή θα είναι με τη Ρωσία".